

ΓΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΔΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΤΕΥΧΟΣ 265—266—267

ΜΑΡΤΙΟΣ—ΑΠΡΙΛΙΟΣ

— ΜΑΪΟΣ 1923.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 20

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ τάφος τοῦ κύκνου, ἀρχαιολογικὴ μελέτη
ὑπὸ Ν. Ι. Γιανοπούλου.

Δὲν ἔχει... ποίημα Ἀθηνᾶς Γερμανοῦ.

Τραγούδια τοῦ δάσους, ποίημα Δ. Καροῦ.

Ἀντιλαλοὶ, ὑπὸ Ἀλιέως.

Χρονικά, ὑπὸ Δίν.

Παναγία Ὁδηγήτρια (Νεραντζιώτισσα).

Τὸ πληγωμένο βουνό, ποίημα Ἀθηνᾶς Ταρ-
σούλη.

Σημειώσεις, ὑπὸ Δάφνιδος.

Ἡ προϊστορικὴ Ἑλλάς, ὑπὸ Η. Hall. Μετά-
φρασις Ἀντ. Σταμούλη.

Συναυλίας, ὑπὸ Κ.

Γράμματα καὶ Τέχναι. (Εἰκαστικαὶ Τέχναι,
Σύμμικτα, Διαλέξεις, Θέατρα, Ξένη κίνησις,
Ἐκδόσεις).

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ἀνδρὶς τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ, ἔργον
Ἀντ. Σώχου.

Παναγία ἡ Νεραντζιώτισσα.

Ἀποψὶς τοῦ ναοῦ.

Τοιχογραφίαι Ἀγίων.

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐδὸς Χαριλάου Τρικοῦπη 22α

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ἡ «Ἐνωσις τῶν Ἀθηναϊκῶν Περιδικῶν ἀπευθυνομένη πρὸς τὰς ἐν Ἑυρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ὁργανώσεις τοῦ Περιδικοῦ Τύπου.

Διαμαρτύρεται

ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ διὰ τὰς Κεραλικὰς βαρβαρότητος οἵτινες διεπιστώθησαν κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἑλλήνων αἰχμαλώτων, Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι Τούρκους αἰχμαλώτους, οἱ ἐν Μ. Ἀσίᾳ Ἕλληνες αἰχμαλωτοὶ διεπομπεύθησαν, ὑπέστησαν φρικιαστικὸς θανάτους, οἱ δὲ ζῶντες μειεβλήθησαν εἰς φάσματα ἐκ τῶν κακουχιῶν, τῆς γυμνότητος καὶ τῆς πείνης.

Ἐπικαλεῖται

τὴν προσοχὴν καὶ συμπάθειαν τῶν συναδέλφων Διευθυντῶν περιδικῶν ὅπως καταστήσῃσι διὰ τῶν ὁργάνων τῶν γνωστῶν εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον τὰς Τουρκικὰς ἀπανθρωπίας κατὰ τῶν Ἑλλήνων αἰχμαλώτων καὶ σιγματίσουν τοὺς δράστιας αὐτῶν.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μὲ τὸ παρὸν τεύχος ἄρχεται τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς «Πινακοθήκης». Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλωσι ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς τὴν συνδρομὴν των, ἣτις παραμένει ἡ αὐτὴ, ὡς καὶ οἱ καθυστεροῦντες, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐν τῷ χωρίῳ Κεραμίδας τῆς Ἄνω Λειβαθοῦς ἐν τῷ κτήματι τοῦ Γ. Καμπίτη ἀνευρέθησαν 30 ἀρχαῖοι τάφοι κιβωτιόσχημοι λελαξευμένοι ἐν τῷ κορινθίῳ στρώματι καὶ εἰς βάθος 0,20 - 0,50 ὑπὸ τῆς ἐπιφανείας. Ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχον ὑπὲρ τὰ 50 ἀγγεῖα ποικίλου μεγέθους καὶ ρυθμοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἐργάται ἐθράυσαν τὰ πλεῖστα ἐξ ἀπειρίας. Ὁ κ. Ν. Ι. Γιαννόπουλος, ἐπιμελητὴς ἀρχαιοτήτων Κεφαλληνίας παρέλαβε καὶ συνεκόλλησεν ὅσα τεμάχια ἐσφῆζοντο, ἀποτελέσας 45 περίπου ἐντέλη καὶ ἀτελῆ ἀγγεῖα. Ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὸν Δ' - Γ' π. Χ. αἰῶνα.

Ὁ αὐτὸς ἐπιμελητὴς ἀνεῦρε καὶ ἐπιγραφὴν ἐπὶ λίθου ἐν θέσει Φιεριδῶνα τοῦ χωρίου Σπαρτιῶν ἀναγομένην εἰς τὸν Δ' π. Χ. αἰῶνα.

— Εἰς Ἱεροσόλυμα θὰ γίνον ἐπὶ τῶν Ἀγγλῶν ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς πόλεως τοῦ Δαβὶδ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὁφελ. Τῶν ἀνασκαφῶν θὰ μετὰσχη καὶ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεῖα.

— Εἰς τὸ Σαντιάγον τῆς Χιλῆς ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλ. ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Φουζέερ ὁμίλησε περὶ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος καὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ λαοῦ τῆς.

— Εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν συνοικίαν Νέος Κόσμος ἀνεκαλύφθησαν δύο ἀνάγλυφα παριστώοντα τὸν Ἡρακλέα, ἐπεβεβιωθῆ δὲ ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ ἀρχαῖον γυμνάσιον τῶν νόθων.

— Ὁ διευθυντὴς τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης κ. Δ. Λοβέρδος ἀνέλαβε τὴν χορηγίαν τῆς διατάνης πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ ἐν Μιστράϊ ἐτοιμορρόπου ναοῦ τῆς Παναγίας (Ἀφενταϊκῶ).

— Λόγω διαβρώσεως τοῦ λωφίσκου ἐφ' οὗ εἶνε ἐκτισμένον τὸ Μουσεῖον Ὀλυμπίας καὶ καθιζήσεως τοῦ ἐδάφους ὁ Ἐργὴς τοῦ Πραξιτέλους κινδυνεύει. Ἐπίσης διατρέχει κίνδυνον ἐν Ἀθήνῃ ὁ περιφημὸς Ἰνίοςχος. Εἰδικαὶ ἐπιτροπαὶ μετέβησαν ἐπὶ τόπου ὅπως ὑποδείξωσιν ἀσφαλίστικα μέτρα.

— Ὁ Ἀμερικανὸς πρόξενος τῆς Σμύρνης ἐπαυελθὼν εἰς Ν. Ὑόρκην κατέθεσε εἰς τὸ Μουσεῖον 30 χρυσῶ νομίσματα τῆς ἐποχῆς τοῦ Κροίσου, εὐρεθέντα εἰς Σάρδεις ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς.

— Θὰ ἐνεργηθοῦν προσεχῶς ἀνασκαφαὶ ἐν Ν. Ἀγγιάλῳ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ κ. Σωτηρίου πρὸς ἀναζήτησιν Βυζαντινῶν νομῶν.

— Ἐπίσης θὰ συνεχισθοῦν αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐλευσίνῃ.

— Προσεχῶς θὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς ἡ Γαλλικὴ Ἀρχ. σχολὴ καὶ ἡ Ἀρχ. ἀποστολὴ τῆς Πράγας εἰς Σαμοθράκην ὅπου εἶχεν ἀνερευθῆ ἡ παρφημος Νίκη. Ἡ Ἀγγλικὴ σχολὴ θὰ ἀνασκάψῃ εἰς Μυκήνας. Εἰς Κνωσσὸν ὁ κ. Ἐβανς ὢν ὑπερογδοηκοντούτης ἀνασκάπτει διὰ τελευταίαν φοράν. Εὐρέθησαν τοιο. γραφαὶ σπουδαιόταται φέρουσαι παραστάσεις Αἰθιῶπων, τέχνης τοῦ 15ου αἰῶνος.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Ν. Α.—Μάλιστα, ὑπάρχει σύλλογος ἐν Ἀθήναις μὲ τὸ ὄνομα «Γνωμαγόρας». Τὸν ἀποτελοῦν οἱ Νισύριοι.

Συναδέλφω.— Ἐγὼ καὶ δευτέρως Σύνδεσμος Συνακτῶν. Προϊστάται ὁ κ. Μιχ. Καλογερόπουλος.

Καλλιτέχνη.—Εἰκόνα τοῦ Bonnat ἐδημοσίευσεν ἡ Πινακοθήκη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 82 τεύχος τῆς.

Φίλω.—Τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ περιοδικῷ «Μοῦσα» τοῦ Μαρτίου ποίημα τοῦ ἀεμνήστου Στεφ. Μαρκεζίνη «Μιά γιορτὴ» ὡς ἀνεκδοτόν, ἔχει δημοσιευθῆ πρὸ 16 ἐτῶν εἰς τὴν Πινακοθήκην (τεύχος Δεκεμβρίου 1907), ὑπὸ τὸν τίτλον «Στὴ πρώτη τῆς γιορτῆ».

Συνδρομητῆ.—Τρία περιοδικὰ ἐκδίδονται μὲ τὸν τίτλον «Ἀναγέννησις». Εἶνε ἡ λέξις τῆς μόδας.

Ἀλιεῖ.—Δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ἐνας ἀκροατὴς μετέφρασε τὴν Suite Algerienne, «Ἀλλέγαν συνέχειαν». Δὲν τὴν ἔλεγε τουλάχιστον Ἀλληγορικὴν;

Συμπολίτῃ.—Τὸ Μεσολόγγιον ἔχει τρεῖς ἡμερηίδας αἱ ὁποῖα ἐκδίδονται ἐν Ἀθήναις, καὶ ἀρκετὰ εὐπροσώπως, ἐκτὸς τῶν ἐντοπίων.

Τ. Τ. Τ.—Ὁ «Νουμάς» ἐξεδίδατο κατ' ἀρχὰς εἰς σχῆμα ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος. Ἐπειτα εἰς σχῆμα περιοδικοῦ, τώρα βιβλίου. Εἰς σχῆμα βιβλίου τσέπη δὲν ἐκδίδεται, ἐπὶ τοῦ παρόντος, κανὲν περιοδικόν.

Ὁ ἀποκαλυφθεὶς ἐν Πάτραις ἀνδρῆς τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ΓΕΡΜΑΝΟΥ
Ἔργον Ἀντ. Σώχου

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

I

Όταν ο καθηγητής κ. Χρ. Τσούντας ανέσκαπτεν ἐν τῇ προϊστορικῇ ἀκρόπολι τοῦ Σέσκλου, ἐνομίζομεν ὅτι προσέθετο τὴν ἀνακαλύψῃ τὸν τάφον τοῦ Κύκνου, υἱοῦ τοῦ Ἀναύρου, παρὰ τὴν Ἰωλκὸν.

Εἰς τὴν ὑπόθεσιν δὲ ταύτην ἠχθῆμεν ἐκ τῶν ἐξῆς στίχων τοῦ Ἡσιόδου.

«Κύκνον δ' αὖ Κηῦς θάπτεν καὶ λαὸς ἀπειρῶν
οἱ οὐ' ἔγγυς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
Ἀσθην, Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτήν τ' Ἰωλκόν,
Ἄρην τ' ἤν' Ἐλίχην» πολλὰς δ' ἠγείρε το λαὸς
τιμῶνιες Κηῦα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφου καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἀναύρος
ἄμβροθ χειμερίῳ πλῆθων» (1)

Κατὰ ταῦτα ἡ ἀκρόπολις τοῦ Σέσκλου ἢ δύνατο νὰ ἔχη τὰ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ δεδομένα αὐτῇ χαρακτηριστικὰ τοῦ τύμβου, διότι περιβαλλεται ὑπὸ δύο ρυακίων συμβαλλόντων κάτωθι αὐτῆς πρὸς τὸ βόρειον μέρος καὶ σχηματιζόντων αὐτὴν εἰς εἰς τύμβον γερονίζοντα.

Ἄλλ' αἱ ἀνασκαφαὶ ἀπέδειξαν αὐτὴν εὐχὴ τύμβον, ἀλλ' ἀκρόπολιν γερονίζουσαν καὶ δὴ συνοικισμὸν τοῦ νεολιθικοῦ καὶ χαλκοῦ αἰῶνος.

Βραδύτερον δ' ἕτερος ἀρχαιολόγος, δ κ. Κων. Κουρουγιώτης ἀνέσκαψε τὸν τυγαίως εὐρεθέντα καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Περικλέους Χ. Αποστολίδου ὑποδειχθέντα τύμβον τοῦ Καπακλί παρὰ τὸν Βῶλον καὶ πρὸς δυσμὰς αὐτοῦ. Ὁ τύμβος, θολωτὸς κατὰ τὸ μικηνεϊκὸν σύστημα, ἦτο ἡμικατεστραμμένος, περὶ τὸν θόλου, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀσύλητος, εὐρεθείσης τῆς θύρας αὐτοῦ κεκλεισμένης διὰ ξηροτάτου. Τὰ χρυσᾶ καὶ λοιπὰ κτερίσματα αὐτοῦ σιλλεγέντα κατετέθησαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Μουσείον. Εἰδημοσιεύθησαν ἐξ ὑπὸ τοῦ κ. Κουρουγιώτου. (2) Ὡς ἡλικία δὲ τοῦ τύμβου ὠρίσθη τὸ ἔτος 1210 π. χ. περίπου.

Ὁ κ. Κουρουγιώτης εἰκότως δὲν καθώρισε τὸν τάφον τίνι ἠδύνατο ν' ἀνήκη. Ἐν τῇ περιούχῃ Βῶλου ἀπὸ τοῦ δυτικοῦ ἀκροῦ αὐτῆς μέχει τῶν προπόδων τοῦ λόφου τοῦ χωρίου Διμηγίου μέχρι τοῦδε τρεῖς θολωτοὶ τάφοι ἀνεκαλύφθησαν, ὧν ὁ πρῶτος κατὰ τὸ 1894 πρὸς τὸ ΒΔ ἀκρον τοῦ Διμηγίου ἀνασκαφεῖς, ὁ δ' ἕτερος ἐπὶ λαφίσκου κειμένου κατ' ἐμπροσθίον τοῦ Διμηγίου ἀνασκαφεῖς ὑπὸ τοῦ ἐφόρου Βαλερίου Στάη, ἀνευρόντο; καὶ ἀκρόπολιν συνοικισμοῦ τοῦ νεολιθικοῦ καὶ χαλκοῦ αἰῶνος, ὅστις εὐρέθη σεσυλημένος ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἤδη, ὁ δὲ τρίτος εἶναι ὁ τοῦ Καπακλί. Οἱ

τάφοι οὗτοι ἀπεδόθησαν εἰς ἀρχοντικὰ ἢ βασιλευόντα γένη τῆς Ἰωλκοῦ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, ἢ; τὴν θέσιν καθώρισε δ κ. Τσούντας καὶ παρεδέξατο καὶ δ κ. Κουρουγιώτης, ἐν τῇ φρουρίῳ τοῦ Βῶλου, ὅπερ περιβάλλει γήλορον χωματώδη, ὅστις ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι συ.οικισμὸς τοῦ χαλκοῦ αἰῶνος, ἴσως δὲ εἰς βαθύτερα στρώματα καὶ τοῦ νεολιθικοῦ αἰῶνος. Ἡδύνατο δ' ἐνταῦθα νὰ κεῖται ἡ Ἰωλκὸς τοῦ Ὀμήρου εὐκτιμένη καὶ εὐρυάγυια (3).

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω δὲ παρατεθεισὴν περιγραφήν τοῦ Ἡσιόδου καὶ κατὰ τὸν Απολλοδώρον ὁ Κύκνος υἱὸς τοῦ Ἀναύρου καὶ τῆς Πελοπίας νύμφης διερχόμενος τὴν Ἡρακλέα διὰ τῆς Ἰώνου τῆς Φθιώτιδος προσεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν ὁ δὲ Ἡρακλῆς «συστάς καὶ τοῦτον ἀπέκτεινε» (Ἀπολλοδώρου, Β', κη', 3-4). Ταῦτα δ' ἀναφέρει καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (ἱστορ. Δ', § 37, 20-25): «Ἐπανίων δ' εἶ; Τραχίνα καὶ προσκληθεῖς ὑπὸ Κύκνου τοῦ Ἀναύρου, τοῦτον μὲν ἀπέκτεινε, ἐκ δὲ τῆς Ἰώνου πορευόμενος καὶ διὰ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς βεβλήτων Ὀρμενίῳ τῷ βασιλεῖ συνέμιξεν, οὗ τὴν θυγατέρα ἐμνήστευεν Ἀστυδάμειαν».

Τὸν Κύκνον λοιπὸν ἐθαψαν ὁ βασιλεὺς Κηῦς καὶ ἀπειρος λαὸς, εἰ ὅποιοι κατόικουν πλησίον τῆς πόλεως τοῦ ἐνδόξου βασιλέως τὴν Ἀσθην, τὴν πλ.ν τῶν Μυρμιδόνων, τὴν ἐνδοξὸν Ἰωλκόν, τὴν Ἄρην καὶ τὴν Ἐλίχην πολλὰς δὲ λαὸς συνηθροίζετο τιμῶν τὸν Κηῦα τὸν ἀγαπητὸν εἰς τοὺς μακάρεσ θεοῦς. Τοῦ τάφου δὲ αὐτοῦ σῆμα αἶδιον ἐποίησεν ὁ Ἀναύρος ἐν καιρῷ χειμερινῶν βροχῶν...»

Ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλεῖ μακρινόμην (στίχ. 389-393) ἀναφέρει τάδε:

«Τὴν τε Πηλιᾶδ' ἀκτὴν
Ἀναύρου παρὰ πηγᾶς,
Κύκνον δὲ ξενοδοξάντα
τόξαις ὄλεσεν Ἀμφαναί
ας εἰκῆτορ' ἀμικτον».

Κατὰ ταῦτα παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Πηλίου καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀναύρου ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσε καὶ ἐφόνησε τὸν Κύκνον. Ὅπως ἔμως ποτ' ἂν ἦ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν εἶναι ἡ ζήτησις τοῦ τάφου τοῦ Κύκνου, ὅστις εἶδει νὰ κεῖται

(1) Χ. Τσούντας, Διμήνιον καὶ Σέσκλον σ. 400, σημ. 2. Περὶ καὶ σελ. 15. - Κ. Κουρουγιώτης, ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1906 σελ. 213-Α. Σ. Ἀρβυλιόπουλος, Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἐταιρ. 1909, σ. 155-158. - Ν. Ι. Γιαννόπουλος, Iolkos ἐν Attnen Mitteil. t. XXXVIII, 1913, σ. 23 καὶ ἐξ. - Ἀλβανι. Πρακτ. Ἀρχ. Ἐταιρ. 1915, σ. 143, σημ. 1, 157-159, 195, 204.

(1) Ησιόδ. Ἀσπίς Ἡρακλέους, στίχ. 472-478.
(2) Κ. Κουρουγιώτης, ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1906 σελ. 211-240, πίν. 12-15.

οὐχὶ μακρὰν τῶν πηγῶν τοῦ Ἀναύρου, παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Πηλίου καὶ νὰ κεῖται πλησίον αἱ πόλεις αἱ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου ἀναφερόμεναι Ἀσθην ἢ Ἀσθίαια (κατὰ τὸ Πηνελόπεια καὶ Πηνελόπεια ἐπικὸν.) ἢ πόλις τῶν Μυρμιδόνων (δηλ. τὸ ἄστυ), ἢ κλειτή Ἰωλκός, ἢ Ἄρην καὶ ἢ Ἐλίχην. Ἐδεῖ δὲ πρὸς τοῦτοισι δ' Ἀναύρος νὰ σχηματίζῃ τὸν τύμβον «σῆμ' αἰδὲς», αἶδιον σημεῖον ἐν καιρῷ χειμερινῶν πληυρῶν.

Παρὰ τὰς Μπουρμπούληθρας, τὴν στενὴν πεδιάδα τοῦ Βῶλου, διαρρέει τὴν πεδιάδα ταύτην ὁ μεγαλύτερος τῶν θραϊνῶν χειμάρρων τοῦ Πηλίου, Σηριᾶς, ὅστις εἶναι ὁ Ἀναύρος τῶν ἀρχαίων.

Οἱ διαρρέοντες λοιπὸν τὸν Βῶλον δύο χειμάρροι ὁ μὲν δυτικῶς τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἀνατολικῶς, καθιστῶσι μετὰ τοῦ Σηριᾶ τὴν πεδιάδα καὶ τὴν πόλιν ποταμόκλυστον ἐν πολυομβρίαις.

Τὰ ὕδατα λοιπὸν τοῦ παρὰ τὰ Πηλαιὰ τοῦ Βῶλου χειμάρρου καὶ τοῦ Σηριᾶ σχηματίζουσιν ἐν ὁμοῖοις χειμερίοις ἔκτασιν τὴν πεδιάδα καὶ τὴν συνοικίαν Καπακλί ποταμόκλυστον μέχρι Μπουρμπούληθρας.

Ἡ δὲ τῶν αἰῶνων δὲ προσεγγισμένη ἐν τῇ

ΔΕΝ ΕΧΕΙ...

Πάνω, τὰ σύνεφα βουρκοῦνε
στὸν εὐραϊκὸν ἀργαυλοῦν.
Κεῖτο, ἡ ματιὰ μου
τὸ πικρὸ τῆς δάκρυ ἀργοσταλάζει
βροθεῖ ναι ἢ πλάσι
καὶ τὰ στήθεα μου σφαλοῦν
μιὰ καρδίη, ποῦ μέσα μου
φροντῶνι, λυχταρᾶ, σπαρτίζει...

Περνοῦν ἡ μέρες
ἢ καλόχαρος, ἢ γιορτερὸς
γιὰ τῆ; καλόκαρδος τῆ; ἦρσμες
ψυχῆ; μὲ γλύκα.
Κι' ὅμως γιὰ μέ, ἢ σφιχτοχέρη
ἢ Μυῖα. ὄλες τῆ; χαρὲς
κρατεῖ μακρὰ μου ἀπ' τῆ στιγμῆ
ποῦ μέσ' τὸν κόσμον βγήκα.

Χρόνια ὃ ψυχὴ μου ἄρρωστη
ἀγαλῆναι τῆ; ὠϊμέ...
ἀπόστασε νὰ ἀλουθᾶς
τῆ φτεροπόδι φαντασιὰ μου
Μόνος Σὺ μῶμινες φίλος,
καὶ σκλοβος — ὃ κι' ἔμὲ
πιστὸς, στίς τρικυμίας
ποῦ ἀλιχτοῦν, ὀλόγυρά μου...

Δὲν ἔχει βάλσαμο, ὃ πόνοσ σου
ἀνάσα ἢ γιαιτριὰ
Γιὰ Σὲ ὃ ψυχὴ μου ὄπου ζῆς
ζητώντας κάποια ἀλήθεα
σέροντας τὸ κουφάρι, ἔρημη
κι' ἄγ.ωρη, ἀπ' ὄλους μακρὰ
Πνίξε τὸ δάκρυ σου καὶ τοῦ; λυγμοῦς
στὰ φλογισμένα σου τὰ στήθεα ...
ΑΘΗΝΑ ΡΟΥΣΣΑΚΗ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

παραλίχ ἐπίχωσις εἶναι μεγίστη εἰς βάθος καὶ ἔκτασιν. Τὰ ὕδατα δὲ τοῦ ἔξω τῶν Παλαιῶν χειμάρρου μετὰ τῶν τοῦ Σηριᾶ ἐν «χειμερίοις ὁμοῖοις» ἐξερχόμενα τῆς κοίτης αὐτῶν θὰ ἐτχημάτιζον ἀναμφιδόλως τοὺς τύμβους τοῦ Καπακλί σῆμ' αἰδὲς, κατὰ τὸν Ἡσιόδου, ἢ; τοῖ ἐν νησοῦριον ἐξερχόμενον τῶν ὕδατων, τῶν κατακλυζόντων τὴν πεδιάδα, ἐπομένως αἶδιον σημεῖον, μὴ ἐξαφνιζόμενον ὑπὸ τε τῶν ὕδατων καὶ τῆς ἐκ τῆς ἰλύος ἐπιχώσεως. Συνεπῶς ὁ τάφος τοῦ Κύκνου θὰ ἦτο ἀναμφιδόλως ἡ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Κουρουγιώτου ἐν Καπακλί ἀνασκαφεῖς, ἢ παρ' αὐτὸν ἄλλος ὁμοῖος, ὅστις θὰ κατεστράφη ὑπὸ τῆς βίρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξηφανίσθη πάντως ὅμως ἐν ταῦτα ἠδύνατο ν' ἀνεγείρωσι τύμβον συμφῶνως μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ, ἀναδιδούσιν ἡμῖν αἱ περιγραφαὶ τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦ Εὐριπίδου, ἢ; τοῖ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Πηλίου, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀναύρου καὶ παρὰ τὴν Ἰωλκὸν καὶ τὰς πόλεις, ἢ, κατωτέρω θ' ἀναφέρωμεν.

Ἐπολεί.ετι δὲ ἤδη νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν πόλεων ὧν οἱ κάτοικοι συνέρρευσαν εἰς τὴν ταφήν τοῦ Κύκνου.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Τὸ χερμένο ἐλάφι

Μ' εἶα βαρὺ ἀνογ-οῖσαν βίγγο
τὰ θρόνα κι' ἄρρωσ' χαλίζι
γοργὸ νὰ πέφῃ μετ' τὸ λυγρο
κι' εὐθὺς τὴν ὄψη του ν' ἀλλάξῃ.

Πέσαν ἀδύνημι τὰ φύλλα
καὶ τὰ πλ. κῶνι τὸ χαλίζι
καὶ τὸ θρόνα π' ἀργὰ ἐκίλα
γίνεται χερμάρος καὶ βράζει.

Καὶ τὸ χοντρὸ κιλῶνιες ξόλα
καὶ τὰ λθάρια π' ἠδὲ ἐμπυὸς του,
ἦρθε, ντυμένος τῆ μαυροῖα
τῆς μπόρας, σ' εἶνα δέντιο ὃ ἀφρός του

Μὰ εἶχε στῆ ρίζα του κουφάλα
κι' εἶχε κρυφτῆ καὶ μέγα ἐλάφι
ποῦ μὲ τῆ μπόρα χάρη ἔπ' τ' ἄλλα
καὶ οἰὸ πηχτὸ νεοσ του εἰάφη.

Τὸ βράδυ σκόρπισαν τὰ νέφη
καὶ τὸ ποτάμι ἔχει στερεῖναι
καὶ τὸ βουῖ ἢ σ-λήνη στέφει
πυγαίνοντας νὰ βουοιλέφῃ

Καὶ σκέες φωτῆσι στὰ βάθη
τῶν ἐλυφίων ποῦ φάγουν ἰώρα
τὰ βουῖν τὸ σῆτροφο ποῦ ἐχάρη
ἀπ' τὴν ἄζαφρη αὐτῆ μπόρα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΡΑΣ

ΧΩΡΟΣ - ΘΑΝΑΤΟΣ

Είχαμεν έως τώρα τον Μαραθώνειον δρόμον με τὸν πρῶτον θάνατον τοῦ ἀγγέλου τοῦ φωνήαντος «Νικῆκαμεν!» Τώρα τὰ ἀγγέλματα τῶν μυχῶν ἐξακοντίζει ὁ ραδιοτηλέγραφος!

Ἄλλ' ὁ νεώτερός πολιτισμὸς δὲν περιορίζεται ἔως ἐδῶ. Ἐχομεν καὶ τὸν Μαραθώνειον χορόν, δηλαδή τὸ διαγώνισμα τῆς ἀντοχῆς εἰς τὸ χροεῦν με τρεῖς θανάτους ἕως τὴν τῶν διαγωνιζομένων. Ἐν Ἀμερικῇ μία κόρη 27 ἐτῶν, ἡ Μορχάουζ, ἀφ' οὗ ἔχρησε με ἐντετασμένους καβυλιέρους ἐπὶ 87 συνεχεῖς ὥρας, ἀπέθανεν.

Τέτοια δόξα ρεκόρ, καταντᾷ λόξα. Θύματα ἐπιστήμης ἢ πολέμου ἢ αὐταπαρνήσεως τὰ ἐννοοῦμεν. Ἀλλὰ θύματα χορευτικῆς μανίας εἶνε τι ἀκατανόητον.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ

Ἐλύθη καὶ τὸ πρόβλημα τῆς κινημοφωνίας. Οἱ ἴταλοι ἀδελφοὶ Πινουσί ἐφεύρον μηχανήμα, δι' οὗ λε-τουροῦν συγχρόνως ὁ φωνογράφος καὶ ὁ κινηματογράφος. Ὁ ἠθοποιὸς δὲν ἐμφανίζεται πλέον ὡς μῖμος. Ἄλλ' οὐαί. Παρεστάτη οὕτω ὡς δοκιμὴ ὁ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης» με μεγάλην ἐπιτυχάν.

Ἐκ παραλλήλου ἡ χρῆσις τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου καὶ ἀσυρμάτου τηλεφώνου ἐγενικεύθη. Συναυλίας καὶ δαλεξίς ἀκούουν τώρα εἰς τὰ σπίτια, εἰς τὰ ἀτμοπλοία, εἰς τοὺς δρόμους ἐκτελουμένα ἀπὸ μεγίστης ἀποστάσεως. Τόσον καθαρὰ ἀκούονται αἱ φωναί, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ... χειροκροτοῦν. Διὰ τὸ ἀσύρματον τηλεφῶνον ἐβεβαιώθη καὶ μία θεραπευτικὴ του ιδιότης. Ἀκούουν με αὐτὸ καὶ οἱ κωφοί.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΠΟΜΠΗΝΙΑ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ ἥμισυ μόνον μέρος τῆς Πομπηίας ἔχει ἀνοκαλυφθῆ. Εἶχε διαπραχθῆ τὸ λάθος νὰ προχωρήσουν αἱ ἀνασκαφαὶ ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ τὸν σηματοθεθέντα δηλαδή λάφρον τῆς λάβας πρὸς τὸς ὁδὸς τῆς πόλεως. Ὡς ἐκ τούτου διὰ τῶν ἀνισκαφῶν κατεστράφη περισσότερον ἢ πόλις. Ἡδη αἱ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἔτερου ἡμίσεως τῆς πόλεως ἀνασκαφαί, αἱ ἐνήργησαν ὁ Σπιναζόλα, ἡ πολουθήθη τὸ ἀντίθετον σύστημα γενομένων ἀνασκαφῶν ὑπὸ τὸν ὄγκον τῆς στερεοποιηθείσης λάβας, σηματοθεθέντος οὕτω θόλου. Κάτωθεν αὐτοῦ ἐξεκαθαρίσθησαν μίθρα κατοικίαι καὶ κήλοι. Ὅλα εὐρέθησαν ἀνέπαφα. Οὐδὲν τῶν εὐρεθέντων σκευῶν καὶ ἐπιπλῶν ἢ κτημάτων μετεκινήθη. Αἱ τοιχογραφίαι διατηροῦνται ἀριστα, ὡν μία παριστάνουσα τὸν Ἀχιλλέα ἀ-

γωνιζόμενον κατὰ τοῦ Ἐκωρος εἶναι θαυμαστικῆς τέχνης. Εὐρεθεῖσα εἰς πολλὰ τεμάχια ἀνεσυγκοιήθη. Ἐπίσης εὐρέθησαν ἀγάλματα, ἐν οἷς ἐν τῆς Ἀφροδιτῆς εἶχον καὶ κομμοτεχνήματα. Ἐπίσης εὐρέθη κατοικία φέρουσα τὸ ὄνομα «ἀπόκρυφον περιστύλιον» εἰς ἐπέκτασιν τῆς ὁδοῦ Ἀφθονίας.

Ο ΚΟΥΤΥ

Εἶναι γνωστότατον τὸ ὄνομα Κοτύ ὡς τοῦ καλλιτέρου ἀρωματοιοῦ τῆς Γαλλίας. Ὁ δημοφιλὴς αὐτὸς εἰς τοὺς γυναικίους κύκλους μυροπώλης τοῦ Ὀριγκάν ἠγόρασε τὴν γνωστότατην ἐπίσης Παρισινὴν ἐφημερίδα «Φ.γα.ρὼ» καὶ ἐπετέθη ἀγρίως κατὰ τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας.

Τί ἀποδεικνύεται; Ὅτι ὁ Κοτύ εἶναι Ἕλληνας, Κοιτῆς ὀνομαζόμενος ἄλοτε ἐν Σμύρνη, ἐξελχθεὶς ἤδη εἰς Παρισινὴν προσωπικότητα. Ἀποκουρεὺς, Φιγαρῶ, ἤρχισε καὶ εἰς δευθυνητὴν τοῦ «Φιγαρῶ» κατέληξε. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου νεοελληνικῆ ἐπιχειρηματικότης!

Ο ΚΥΝΙΚΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ

Εἰ, κύριος ὀδηγεῖται ὑπὸ μεσίτου οἰκιῶν διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν διαμέρισμα. Ὁ κύριος τὸ εἶδε καὶ λέγει εἰς τὸν μεσίτην. — Καλο εἶνε, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἴδῃ καὶ ἡ κυρία μου. Ἄν τῆς ἀρέσει... Καὶ ὁ μεσίτης. — Εἶς τῆς ἀρέσει εἶτε δὲν τῆς ἀρέσει, μὴ χάνετε κύριε, τὴν εὐκαιρίαν. Γυναίκα βρῖσκειται ἄλλην, τέτοιο σπίτι δὲν θὰ βρῆτε...

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὸν «Ριζοσπάστην». Ὁ ἀρχηγὸς τῆς δμάδος διεμαρτυρήθη ὅτι ἡ λογοτεχνία δὲν μεριμνήθηκε ἕως τώρα. Ἀπὸ νεκρολογίαν. Ἀγγελεται ὁ θάνατος τοῦ αὐθεντικοῦ εὐπατρίδου, λευκοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑποδειγματικοῦ Ἕλληνο». Ἀπὸ μουσικὴν κριτικὴν. Ἐξητήθη ἐπιμόνως σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ μπίς». Κατακλεῖς ἄρθρον πολιτικοῦ. Ὅσον ἄθαρρος εἶνε; Ἀληθῶς θύφρος ἐχρηιάζετο πολὺ διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς λέξεως αὐτῆς. Ἀπὸ ἄρθρον τοῦ Φρυτύνιο. Οἱ βαθεῖς ποιηταὶ στιχογραφικῶν γαλιματιῶν. Ἀστυνομικὴ διαταγὴ ὀνομάζει τὰς «λατέρνας» «χειρόστροφα κλειδοκύμβαλα». Ἀλλὰ αἱ πιανόλαι, πὼς πρέπει νὰ ὀνομασθοῦν;

Ρεκλάμα. Ἐκ τῆς ἀφῆς πωλεῖται. Ἀλλὰ κάθε χάρις ὑπόκειται εἰς ἀφῆν, διότι πιάνεται. Ὁ διαφημιστὴς ἐννοεῖ χροτὴν δι' ἀγγελίας, δηλαδή τοιχοκολλημάτων (affiche). Ἀ τὸ μουσικὴν κριτικὴν. Ἐφώνη θαυμασίας εὐγενείας, μεγίστης ἀριστοκρατικότητος καὶ πολὺ μεγάλου ὑφάσματος. Δὲν μὰ λέγει μόνον πόσων πῆχων καὶ ποίας ποιότητος εἶνε τὸ ὄφρασμα αὐτὸ τῆς φωνῆς. Ἀπὸ μουσικὸς ἀναμνήσεις. Ἐ συντροφία μας ἐκεῖνη σιγὰ σιγὰ ἐξεφυλισθη. Δὲν πιστεύω νὰ ἔγειναν ἔκφυλοι ὄλοι οἱ καλοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἀνθρωποί. Ἀπλῶς... διεσκορπίσθησαν. Ἀπὸ πλαγιότιτλον καθημερινῆς ἐφημερίδος. Ἐάν ἀρκεσθῆ εἰς τὰς παραχωρήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐπετρέπη ἡ ἐθνικὴ μας ἀκεραιότης νὰ πρυβωμεν. Περιγραφή ἄλλης ἐφημερίδος. Ἐ τὰ τηλεβόλα τῆς Ἀωραίνης» εἶναι διαμετρήματος 12 οὐγγιῶν. Δὲν μνεῖ ἢ νὰ ἀναγραφῆ ὅτι ἡ σφαῖρα ἦν ἐξακοντίζουσαν εἶνε βίρος 12 ἰντῶν. Ἀπο ἐξομολόγησιν αἰσθηματικὴν: Ἐ Ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς ἐρρέμβαζε, ἢ θάλασσα ὄνειροπόλει... ἔρρεον ἀπειρα δάκρυα κατὰ μήκος τῶν παρεῶν τῆς. Ἀπὸ ἐξώφυλλον γλωσσοτεχνικοῦ περιοδικοῦ: Ἐ Μὴ ἐννοεῖ τὰ σελήναια σας φῶτα, κύριοι σιωποφλαρογράφοι; Ἀπὸ περιοδικὸν μαλλιανόν. Ἐ Ἡ γλωσσικὴ κανονικάδα. Ἀπὸ φιλολογικὸν δημοσίευμα: Ἐ Ἡ ἐλαφρὰ αὐτὰ ἦν ἐπροξενεῖ ἢ πτερωτὴ πομπὴ τῶν ἀγγέλων. Ἐ Θὰ οἶς λούση τὸ ἀρωμα τῶν δακρύων τῆς αὐγῆς. Ἐκ φιλολογικῶν ἄρθρων. Ἐ Ὁ Πολυδεύκης, ἦτο οὐ μόνον ἡμίθεος ἀλλὰ καὶ ἡμιθνητος. Ἀπὸ κοίτημα ἐρασιτέχνον λογίου: Ἐ Στὴ γλύκεια ψύχα τ' ἐλαποῦ φυτρώουον γλυκὰ πικρῆς γλυκολευσίματα Τὸν γλυκειοκόρφο του πικροσαλάνουον γλυκὰ πικρῆς πικροφιλήματα... Ἐ Ἡ γου: Ἐ Ἀπρη πέτρα ἔξεσπρη καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο ἔ-ξασπρότρη! Ἐ τὸ χρονογραφημα δεσποινίδος. Ἐ Ἡ γυναῖκα ρίπτει τὸ ἀνιλημὶ τῶν αἰσθήσεων εἰς τὰ ἔγκατα τῶν πραγμάτων... Ἀπὸ βιβλιοκρισιαν γωτοῦ λογίου: Ἐ Ἐξεδόθη εἰς ἀσπηρῶς κομψὴν τόμον». Ἀπο νεκρολογίαν διὰ τὴν Σάραν Μερνιάρ... τὴν φωνὴν τῆς ποῦ εἶχε τόση εὐθραυσίτητα. Εἶδησις ἐφημερίδος. Ἐ Ἀπενεμήθη εἰς τὸν ὑποστράτηγον κ. Κ. ὁ μεγαλόπαιρος τῆς Ρωσίας ὑπὸ τῆς βαρυνθούσης οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἀπὸ τὸ βιβλίον ἐνὸς νεοῖδαίου φιλοσόφου, ἀπόφθεγμα σοφόν!

Ἐ Ἡ γλῶσσα ἐνὸς λαοῦ εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Ἀπὸ τὸ ἴδιον βιβλίον: Ἐ Ἡ φαντασία εἶναι ἐλεύθερη νὰ κτίσῃ φρούρια (!) στὴν Ἰσπανία. Καὶ ἀλλαχού: Ἐ Ὁ συμπατικὸς τροτισμὸς,προσδευσισμὸς, ἐκρισμὸς, συντηρητισμὸς. Ἐ Ἡ πιδὸ μεγαλόβους κατήγορος. Πρόκειται περὶ τοῦ Πύργου τοῦ Ἀΐφελ: Ἐ... δὲν εἶνε ἀπίθινον νὰ τὸν ἴδῃ ἢ ἄλλη γενεὴ εἰς τὸ πεδίον τοῦ Μαρτίου. Εὐθύνην δὲν ἀναλαμβάνομεν διὰ τὴν εἶδησιν. Εὐθύνην δὲν ἀναλαμβάνει προφανῶς ὁ γράψας οὔτε διὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου. Ἐ Ἡ παραδοξότερα περίπτωσις εἶνε ἡ τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκηπος Ἰαπεριάλ, ὅστις τῷ 1879 ἔλιπε νεκρὸς. Παραδοξότερα εἶνε ἡ Γαλλομάθεια τοῦ γράφοντος, ὅστις ἐβάπτισε τὸν ἀτυγῆ διάδοχον τοῦ Ἀδικοκρατορικοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας Ἰαπεριάλ, ἐκλαβὼν τὸν τίτλον ὡς κύριον ὄνομα. Ἐ Αἱ κυρίαί τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν παρέλειψαν κανένα ἀπὸ τὰ ἐτικηθρα τὰ τόσον χρήσιμα εἰς τὸς φιλανθρωπικὰς ἀγοράς. Ἐ Ἐκλυθρα ποῦ ἐνθυμίζουσαν τὸς πόγους τῆς Ρωσίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὰ Ὀλύμπια. Ἐ Ἡσαν «ἀτραξιόν», «ἐλξεις» ὡς θὰ ἐλέγομεν. Ἀπὸ ἔσπερινὴν ἐφημερίδα: Ἐ Ἐγράφη ἐν τούτοις τότε τὸ «Τρίστοτον καὶ ἡ Ἰσότης». Ἐν ἔγον τὸ ὅποιον θὰ παραμείνῃ ἀθάνατον». Νομίζομεν ὅτι ἀθάνατη θὰ μείνῃ ἢ μετὰ φρασις αὐτῆ τοῦ «Τριστινίου καὶ τῆς Ἰζόλδης». Ἀπὸ Ἐσπερινὴν ἐφημερίδα. Ἐ Δημόσια θεάματα. Πρῶτην φορὰν ὁ Νυχτομάλαξ Δημητρίου ἐτῶν 8 βροχοπνευμονία. Ἀπὸ πολιτικὸν ἀρθρον. Ἐ Ὁ Κορσικανὸς χομηλάσκης... ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἐξεβούκιζε». Ἐκ τῆς «Καθημερινῆς». Ἐ Κατεδικάθησαν εἰς θάνατον, ἢ ποινὴ τῶν ὄμων δὲν ἐξετελέσθη, καθότι ἐμνηστεύθησαν». Ἐ Ἀλιξιέριαννον θαυμάσιον ὁ γάμος! Ἀπὸ ἄρθρον ἐφημερίδος. Ἐ Οἱ στρατιωτικοὶ ἀδρες οἱ ἀναλαβόντες ὑπὸ τοὺς ὄλους αὐτῶν πάσα. τὸς εὐθύνας». Ὁ του αἰ εὐθιναὶ γίνονται δεκανίκια. Ἀπὸ ἐπιφυλλίδα Μακεδονικῆς ἐφημερίδος. Ἐ Ἐπαιξε στὸ πιάνο με τέτοιο του αἰ, ποῦ θὰ τὸ ζήλευε καὶ ἕνας πιανίστας ἐξ ἐπαγγέλματος». Δὲν ἔχει ἄδικον! Οἱ περισσότεροι πιανίσται ἔχουν τουπέ, ἀλλ' ὀλίγοι τοῦσε ὅταν παιζοῦν. Ποίημα «νέου». Ἐ Ἀπὸ τ' ἀφρᾶια σύνεφα δυὸ σιτάλες πέσαν κάτω». Ἀπὸ ἀγγελίαν ἐκδοθησομένης πολιτικῆς μελέτης: Ἐ Οἱ βουλευταὶ εἶνε ἀποαρόθρα τριόδων, πορφύρες ἠθικῶν ρειθμων, γλυκὲς μεσαιωνικῶν πύργων, σεσηπὸτα δικά νεκρῶν, φαντάσματα οκίων, αἴλουροι κλπ..

Από μίαν κριτικήν διὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Μαλῆα.

«Ἡ διαγώνια κίνησις τῶν βουνοπλαγῶν, τὸ ψηλὸν εὐσφαιροειδὸς, τοῦ Ὑμηττοῦ ἢ κοινοχώματε ὄχθες.

Ὑψώνεται τρίτατο τὸ παῖον καὶ ἡ ἀρεὴς λόγους τῶν κυπαρισσῶν ποῦ ἀντικόβουν τὴν μονότονον ὄριζον ὄρητα. Ἐνα γελοῦμενο τοπίο μέσα πτὴν ἀνοικοδομήν τ' οὐρανοῦ, τὸ ξέθωρον κεραμῖδι τοῦ κιάτρου, τὰ μαυρόθωρα κεραμῖδια, ἡ πρωτόλοιδη γλῶσση, φωνητῶναι θηλυκὸν κυπαρίσσι, καὶ ἀσπρὸ γαλιζοῦν τὰ σπιτικία, γαλαζόνονται ἡ κορυφές, τὸ πηχτὸ σμαράγδι τ' οὐρανοῦ...»

Από χρονογράφημα :

«Τὸ χαλάσι κινουῦσε τὰς βερυκοκκίεσ. Τραντάζονταν, σπαρτάζονταν καὶ τὸ χαλάσι τραγουδοῦσε: Δὲν θὰ φάτε φέτος μαρμελάδα βερυκοκκο, ὅ,τι δὲν θὰ φάτε μαρμελάδα! Δὲν θὰ φάτε.»

Κ' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ τί ἐστὶν βερυκοκκο!

Από περιγραφὴν κατασκευῆς τοῦ τυροῦ Ρόκφορ. «Υπάρχουν 34 τυροκομεία, τὰ ἑπτα κατασκευάζουν τὸν περίφημον τυρὸν μὲ γάλα ἀμνοῦ.»

Από κριτικὴν τοῦ κ. Φιλῆρου.

«Τὸ γ'. μέρος περιλαμβάνει τὸ στιχηρὸν μὲ νόπρακτον ἢ «Γυναῖκα» εἰς τὸ ὁποῖον πρὸς τὸ εὐήθες τῶν... ὁμοιοκαταληξῶν εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐντυφώσῃ εἰς τὸ εὐχρῶνον δροσοφόρον καὶ ἀστερευτὸν πηγαῖον παιζιμον τῆς κ. Κυβέλης.»

Διὰ μίαν μετάφρασιν τῆς προσευχῆς τοῦ Ρενάν εἰς παρῶσιν κτλ ἐφημερίδα :

«Κατακτητικῆ, εὐδαισθητὸς μέχρι τρυφερότητος καὶ στερεὰ μέχρις εὐθυμίας καὶ ρώμης.»

Στερεὰ, ἀλλὰ καὶ ὑγρὰ μέχρις εὐθυμίας ἢ διαφρήσεως τῆς μεταφράσεως.

Από εἶδηιν

«Αἱ οἰκίαι αἱ ὁποῖαι κατέχονται ὑπὸ προσφύγων καὶ **πυροκαϊοπαθῶν**».

«Βρωμιλέα καὶ ἀνυπόδητα». Κατὰ τὸ ροιμολεῖ.

Από περιγραφὴν χειροτονίας Μητροπολίτου: «Διακρίνεται μεγαλοπρεπῆς, **τεκτονικῆς** διαπλάσεως καὶ ἐπιφανέως, ἀνῆρ...»

Από δ' ἄλλων κωϊας.

«Δὲν μ' ἐνθ' **νωσιῶν**».

Από κοινωνιολογικὴν κριτικὴν.

«Αἱ φαιρίαι τῶν πολιτικάντηδων».

Από περιγραφὴν ὑπουργικοῦ τ.ξ.ιδίου «Τὰ χωριοδάκια πρὸ βάλοντα ἀπὸ τὰ **βουνοδισκάρια** τῶν κλιτύων...»

«Φωλαὶ ξενιθρῶπων...» — «Ο «Μιστράς δοχεύς (!) μουσικῶν».

Από Καθημερινὴν ἐφημερίδα.

«Εἰς ἐλοχὴν λειψοκινίνης...»

Πολὺ κομψὴ λέξις ὑπενθυμιζουσα τὴν Λειψοκουτάλιαν.

Από μουσικὴν κριτικὴν.

«...μὰς ἐφά· ἡ ἐστειρημένη τῆς ἀπαιτουμένης **μορπιδίτσας**...»

Αὐτὴ ἔλειπε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν μουσικὴν φρασεολογίαν...

Από κύριον ἄρθρον Πατριωτικόν.

«Ὁ σατανισμὸς προσωπισμός τῆς φυλῆς; προῖον αἰσθηματικῶν κλεισίματος καὶ ἠθικῆς στενωπότητος;»

Από εἶδηιν περὶ ἐνοικιοστασίου.

«Ἡ ἰδιοκατοικησία» !!

ΑΔΙΕΥΣ

Χ Ρ Ο Ν Ι Κ Α

Από ἡ γενικὴν εἰρήνην πικρῶς διακρινόμενοι τὸν ἄνδρα διὰ τὴν μὴ περὶ τὴν καὶ τὰς πύλας τῆς Ἀκροπόλεως; Ἡ κ. Κολέτ Ὑβέρ, ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὡ.Ἐλ. Γάλλος συγγραφεὺς συγγράμματα διηγητικῶν, ἐν οἷς εἰκονίζεται ἡ Περσικὴ ζωὴ καὶ ἐκ τῶν ὁποίων γνωστότερον εἶνε τὸ «*Héris*», ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἀκροπόλιν. Καὶ ἄλλοτε ἡ κόμησιν ντὲ Νοκίγ ὑπέβαλε ὑποψηφιότητα μὴ γενομένην δεξιήν. Ὅχι γίνουσι καὶ πάλιν σιδικαστικαὶ αἱ περὶ τὴν τῆς Ἀκροπόλεως, δι' ὧν ἀπεκλείθη εἰς τὴν ὁδοῦ;

Ἡ κ. Ὡ.Ἐλ. διεκδικεῖ τὴν ἔδραν τοῦ Ζην Αἰκάρ, ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀνατόλ Φράνκ καὶ τὸν Ρισπέν, ἔχει δὲ συνυποψηφίους τὸν μυθιστοριογράφον Ἐρμάν, τὸν θεατρικογράφον Πόστο Ρις καὶ Μεντελέν.

Τὸ περὶ οἰκὸν «*Hémia*» κτήρησις κατέλογον 60 Γαλλίδων, αἱ ὁποῖαι διεκρίθησαν εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας καὶ δύνανται νὰ

δικαιώσονται τὴν Ἀκαδημικὴν ἔδραν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ καὶ οἱ προτείνει σοβαρῶς ὅπως ἐκλέγεται Ἀκαδημικὴ ἢ ἀποκτιήσασιν περισσότερα τέκνα. Ἀλλῆ, νὰ ἐκλέγεται ἡ ὀρειότερον Γάλλος καὶ ν' ἀντικαθίσταται ἕνα μακροβῆ ἢ ὀρειότητος τῆς.

Οἱ Τούρκοι γίνονται φεμινιστικαί. Ὁ Κεμάλ διώριπεν ἐν Ἀγκάρᾳ ὑπουργίον τῆς Παιδείας τὴν φιλίαν τοῦ Χελντέ Χανούμ. Ἐνομευθῆναι τὸν τῆν Ἀκτιρέ, ἐγγράμματον καὶ πολὺ γλωσσον. Εἰς μίαν πρωτογραφίαν τοῦ ζῆλον μὲ ἀκαλυπτον τὴν κεφαλήν, χωρὶς φρενέζε καὶ γκαρμάκι, μὲ τοὺς πόδας τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ φαίνονται αἱ ἀρετὰ κομψὴ καὶ γλαυκὴ κνήμη. Ἄλλοτε τὸ πρῶτον τῆς Ὀθωμανίδος ἐκκλύπτου διὰ νὰ φωσφορίζουσαν ἡδονικὴ μάτια. Τῶρα φθάνουν τὰ ἀποκαλυπτικὰ μέχρι γονάτων, διὰ νὰ ἐπεκταθοῦν μέχρι τοῦ στήθους. Ἡ μόνη Κεμάλικὴ πρόδοσις...

Ἀλλὰ οἱ Τούρκοι κἀμουν κατακτητῆσι καὶ εἰς τὰ γράμματα Μετὰ τὸν Λορέ, ὁ Δ' Ἀνοῦντζι. Μετ' αὐτὸν ὁ Κλωντ Φορρέ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Πιέρ Μπενουῆ τῆς «*Ατλαντίδος*». Ἐκυμαζοῦν ὅλοι κἀτοὶ τὴν Τουρκικὴν culture καὶ εὐρισκουν τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀνατολῆς ἀνώτερον τῆς Δύσεως! Ὁ τελευταῖος μάλιστα ἐγράφει ἄρθρον διὰ τοὺς Μουσουλμάνους... τοὺς δικνοουμένους: τὸν Ἀχὴν Κεμάλ — ὅχι βέβαιον τὸν στρατάρχον — τὸν Ρουτέν Ἐρχορ, τὸν Τζελλάλ Νουρῆ, τὸν Ἀδδουλάχ Σουμπῆ καὶ τὸν Ἀχμέτ Ἀγκάτερ. Καὶ μόνον τὰ ποιητικὰ ὀνόματα τῶν ἀρσῶν διὰ νὰ τοὺς χαρακτηρίσῃ κανεὶς. Ὁ Νουρῆ εἶνε ὁ εὐθυντὴς τῆς «*Ἰερόν*» καὶ μετέσχε εἰς τὴν ἐξερευνητικὴν τοῦ Βορείου Πόλου Κεῖ οὕτω ἢ «*Ἰερόν*» προκαλεῖ τὴν ἰλαρότητα καὶ ὁ Βόρειος Πόλος ἀποτελεῖ τὸ βρόμμετρον ἢ μᾶλλον τὸ νόμμετρον τῆς πνευματικῆς τῶν Τούρκων ὑποστάσεως καὶ ποιότητος. Τὸ κορυφωμὸν τῆς Μουσουλμανικῆς διανοητικότητος εἶνε καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Κεμάλ ἀνεκνήρθη ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κ)πόλεως ἐπίτιμος Κληρηγότης τῆς Φιλολογικῆς Τῆς Κοιμῆς, θὰ ἦ ὁ λογικώτερον.

Καλλιτέραν ἐν ταῦτοις συνηγορίαν οἱ Γάλλοι Τουρκόφιλοι καὶ ὁ Ἰταλὸς τοῦ Φιόμπε Γαρταλίνος δὲν θέλουν ἀπὸ τὰς ἀρηγήσεις τῶν φασμάτων, τὰ ὁποῖα λέγονται Ἕλληνας αἰχμαλωτοὶ καὶ τὰς βεβρωσῆσις τῶν Ἀμερικανῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἐγράφην οἱ Κεμάλικαί εἰς τὰ Ἕλληνικὰ σώματα τὰ κῆθεντικώτερα ντοκουμέντα τοῦ πολιτισμοῦ τῶν, διὰ τῶν ραβδισμῶν, τῶν ἐξαιρητικῶν, τῶν κκουχμῶν, τῆς πείνης. Οἱ κάτοικοι τῆς Προύσης καὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ ἐφρονέοντο καθ' ὅσον ἡμῶν. Ἐκ δὲ τοῦ στρατοπέδου τῶν αἰχμαλώτων ἀπήγοντο στρατιῶται διὰ νὰ φρονέονται κατὰ τὰς ἐαυτῶν τῶν Τούρκων ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καὶ τῶν χρεμίων, ἐντυφῶνται εἰς τὸ θέημα. Εἰς τὰ νοσηκομεῖα οἱ τραυματικῶς πραγματικῶς κατεκεματίζοντο ὑπὸ τύπον ἐγγειρήσεως. Εἰς τὰ στρατόπεδα διὰ τῆς ξιρολόγησις ἀπέσπον τοῦ χουσοῦς ὀδόντας τῶν αἰχμαλώτων διὰ νὰ τοὺς πωλοῦν. Ὅσοι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ περιπατοῦν, ἐτυρλοῦντο.

Από ἡ ὑψηλὴ Διπλωματικὴ ἀνέχεται τὰ κατωρθώματα αὐτὰ καὶ τυχῶ ἡ Ἐβρωπικὴ συνείδησις, διὰ τὴν οἱ διχόμοροι Φορρέ καὶ Μπενουῆ νὰ μὴ ἐξαιροῦν τὸν Μουσουλμανικὸν πολιτισμὸν;

* *

Ἐξ Ἀμερικῆς ὅλα τὰ περὶ τὸν καὶ ὅλα τὰ θεομικτὰ. Ἀμερικανὸς χειροεργὸς ὁ Κρίλε ἀνεκάλυψε μέθοδον, δι' ἣς διδεται ζωὴν εἰς τοὺς νεκροὺς ἐὰν δὲν περὶ τὴν ἰώρη, δι' ἐνέσεως ἀδρεναλίνης εἰς τοὺς ἱστούς τῆς καρδίας. Ὁ ἀνακαλύψας εἶνε ἐκ τῶν περιφανεστέρων ἐπιστη-

μῶν εἰς τοὺς ἀντίποδας. Ὅτε δὲν πρόκειται περὶ φάρμακον. Ἄλλως τε εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ πρῶτος πλάμας τοῦ ἐμβρύου ὀφείλεται εἰς τὸν ἀδρεναλίνην, ἣτις ἐκκρίεται ἐξ εἰδικῶν ἀδένων, δι' ὅλης δὲ τῆς ζωῆς ἀποτελεῖ τὸ τονωτικὸν τῆς καρδίας. Ἄλλ' εἰς πάσαν νόσον, ὀργανικὴν ἢ τραυματικὴν, μίαν ἐνεσίαν ἀπομακρύνει τὸν θάνατον;

Δὲν εἶμαι ἰατρός, εἶμαι ὅμως ἄνθρωπος — καὶ ἐνδικέρρομαι διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων — καὶ φυσικὰ πρωτίστως ἐμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν ὑπολείπεται εἰς ἰατρικὰς ἀνεκαλύψεις. Ὁ ἐκ Σιερῶν νεκρὸς Ἀσκληπιῶδης κ. Ἀργ. Κούζης εἰς μελέτην τοῦ σύντομον, ἀλλὰ πρωτοτυποτικὴν ὑποστηρίζει νέαν θεωρίαν. Ὅτι δὲν ὑπάρχουν μικρόβια, οὔτε συνεπῶς ἀθνεύει. Ἀλλὰ ψυχικὴ διαθεσις ἢ μᾶλλον ἀνωμαλίαι. Ἀφορμὴ πάσης νόσου εἶνε ὁ ἴσος, ἀγνωστος ἔως τῶρα ὅστις παράγεται ἀπὸ τὰ νοσηρὰ αἰσθημῶν τῶν ἀνθρώπων. διηγεῖται εἰς τὸν ὀργανισμὸν ἡμῶν καὶ προκαλεῖ τὰς ἀθνεύσεις, ἃς ὀνομαζομεν μὲ διχόμορον ὀνόματα ἐνθ' ἡμῶν νόσος ὑπάρχει μόνον ὑπὸ διχόμορον μορφαῖς ἐμφανιζομένη. Ὅταν λυπούμεθα ἢ φοβούμεθα ἢ μισοῦμεν ἢ ὀργιζόμεθα ἢ ζηλεύομεν συνάγομεν ἀνθρακικὸν ὄξυς δηλητηριώδες. Τοῦτο διαχέεται εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν, τὸ εἰσπνεόμεν, ἀπορροφῆται ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ ἐπιφέρει τὴν λοιμωξίν τοῦ ὀργανισμοῦ. Αἱ ἐπιδημιαὶ ἐκρήγνυνται ὅπου πολὺς ἴσος προκαλεῖται ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ. Ὁ παθογόνος ἴσος τῆς ἀτμοσφαιρας καθίζανει, δὲν εὐρίσκει διέξοδον καὶ δηλητηριάζονται οἱ ἄνθρωποι. Μικρόβια λοιπὸν δὲν ὑπάρχουν. Ὑπάρχουν φθόνος, φόβος, ἀγωνία, πάθος, θλίψεις. Οἱ κῶνωπες, αἱ φθεῖραι, αἱ μυτῆ μεταδίδουν τὸ αἰσθημῶν τοῦ ζώου εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Αὐτὴ εἶνε ἡ νέα θεωρία. Ἄλλοι τὴν εὐρον σοφῆν, ἄλλοι τὴν εἰρωνεύθησαν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει αἱ νόσοι ὄχι μόνον δὲν θὰ λείψουν, ἀλλὰ καὶ θὰ πολλαπλασιαζόνται ἐν τῷ μέλλοντι παρ' ὅλας τὰς ἐφευρέσεις τῶν ἐπιστημῶν. ἀπὸ ὁ ἄνθρωπος πάντοτε θὰ λυπαῖται, θὰ ὀργίζεται, θὰ πάσχει. Ὁ κ. Κούζης μὰς ἀπήλπισε.

*

Ἡ Δίρα κατακυλίσθη Ἐκατομμύρια εἰχσαν πολλοί, ἀπὸ ἑκατομμύρια ἐκέρδισαν ἄλλοι. Εἰς τὸ κατακυλίσμα αὐτὸ μεγάλην ἀπῆθειαν ἔδειξεν ἡ Αἰσχροκέρδεια, ἡ ὁποῖα μένει ἀκόμη ἐγκαθιδρυμένη μὲ ὅλας τὰς... τιμὰς τὰς ἀνηκούσας εἰς πάλαιότεραν ἐποχὴν. Ὅταν ἡ Στερεῖνα ἀνέβαινε εἰς ὕψη, τὴν παρεκκολλοῦθον ὡς δορυφόρον αἱ τιμαί. Τῶρα, περιφρονοῦν τὴν πτώσιν τῆς. Αὐτὸ λέγεται λογικὴ τοῦ Συνακλάτσεσθαι ἐν Ἑλλάδι.

ΔΙΚ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΝΑΟΙ

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ

(ΝΕΡΑΝΤΖΙΩΤΙΣΣΑ)

Ἡ Νεραντζιώτισσα

ΟΙ εἰς Ἀμαρούσιον σιδηροδρομικῶς μεταβαίνοντες εἰς τὰ πρόθυρα αὐτοῦ ἀπαντῶσι ἔρημον ναόν, ὅστις ἦτο ὁ πάλαι καθεδρικός ναὸς τοῦ Ἀμαρουσίου, ὅπερ ἔκειτο εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἔνθα ἦτο καὶ τὸ ἀρχαῖον Ἄθμιον.

Τὴν κοινὴν μοῖραν τῶν Βυζαντιακῶν κειμηλίων ὑποστάν καὶ τὸ σελτὸν τοῦτο ἱστορικὸν λείψανον, εἶχεν ἀφεθῆ εἰς τὴν τύχην του, ἀνοικτιρμόνως καὶ ἀνευλαβῶς, ἐπέκειτο ἡ πτώσις του, συμπαρασύρον καὶ τὰς ἀναμνήσεις πεντάδος αἰώνων, οἵτινες ἐσεβάσθησαν τὴν ζωὴν τοῦ πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐκπνέοντος ἐκ τῶν ἐξηνητημένων του γηρατειῶν ναοῦ τούτου· οὐδὲ συνεκίνησε κἄν ἡ θέα του τοὺς ἀνά πάσαν στιγμὴν ἀνερχομένους καὶ κατερχομένους μεγά-

λους καὶ πολυωνύμους ἀστῶς καὶ τοὺς εὐδαίμονας ἐφοπλιστάς καὶ μόνον τῆς εὐσεβείας τὸ ἔλαιον καὶ τὸ μικρὸν κηρὶον τῆς εὐλαβοῦς πίστεως συνεκράτουν διὰ τῶν ἀραιῶν προσκυνητῶν τὰ τρέμοντα τῆς ἀγιωσύνης πρεσβεῖα.

Εὐτυχῶς ὁ παλαιὸς συνεργάτης ἡμῶν καὶ φίλος κ. Χ. Ἡλιόπουλος εἰς ὃν ὀφείλεται καὶ ἡ διάσωσις τῆς Ἱ. Μονῆς Λαύρας, ἐντεταλμένος τὴν ἐπιμέλειαν διὰ τὰς Βυζαντιακὰς ἀρχαιοτήτας ἀπ' Ἀμαρουσίου μέχρι Μαραθῶνος - συγγράμματα μάλιστα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς περιοχῆς ταύτης ἀπὸ τοῦ Εὐσ. π.χ. αἰῶνος πρωτότυπον καὶ ὀγκώδη - εἰργάσθη ὅπως διασωθῆ ὁ ναὸς οὗτος Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας, κοινῶς καλομένης Νεραντζιώτισσας καὶ υἰοθετηθέντων ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργείου τῶν ὑπ' αὐτοῦ προταθέντων, ἀπεφασίσθη ἡ ἐπισκευὴ καὶ τῆ ἐνεργεία του ἡ Κυβέρνησις συνέστησεν ἐπιτροπὴν, ἧς προεδρεῖ οὗτος, ὅπως μεριμνήσῃ πρὸς ἐξέυρεσιν τῆς ἀπαιτηθεσομένης δαπάνης (ἧς δὲν θὰ εἶναι μικροτέρα τῶν 60.000 δρ.) δι' ἐράνων, ὧν ὁ δεύτερος διενεργήθη πρὸ τινος ὑπὸ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης.

Ἐδαπανήθησαν μέχρι σήμερον ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν εἰδικῆς ὑποθηκῆς ὑπηρεσίας περὶ τὰς 20.000 καὶ οὕτω τὸ ἔργον τῆς διασώσεως κατὰ τὸ πλεῖστον συνετελέσθη μὲ ὄλας τὰς δυσχερείας ὡς ἐκ τῶν δυσμενῶν διὰ τὰς οἰκοδομὰς συνθηκῶν. Ὑπολείπεται δ' ἤδη ἡ κεράμωσις, ὁ θόλος τοῦ νάρθηκος καὶ ἡ

Ἀποῖς τοῦ Ναοῦ

στρώσις, μεθ' ὃ θὰ ἐπακολουθήσῃ ὁ συμφώνως πρὸς τὸν ἀρχαιολογικὸν νόμον ἀνακαινισμός.

Κατὰ τὸν κ. Ἡλιόπουλον, πρὸκειται περὶ κειμηλίου τοῦ ἔκτου αἰῶνος μονοκλίτου βυζαντιανοῦ, οὐκ ὀλίγα ὑποστάντος καὶ τὰς τύχας παρακολοθησαντος τῆς ἀθηναϊκῆς Ἱστορίας, καὶ ἰδιαιτάτα τὰς τοῦ Ἀμαρουσίου, μεθ' οὗ πολλαπλῶς συνδέεται.

Πρὸ αἰῶνος δι' ἀφίδων ἐπεστηρίχθη ὁ θόλος τοῦ ναοῦ ἔτοιμος ὡν, ἐνῶ ὁ τοῦ νάρθηκος κατέπεσε. Ἐκ τῶν σωζομένων τοιχογραφιῶν ἀναγομένων εἰς τρεῖς χρονικὰς περιόδους, διακρίνονται τινες ἰδίαι ἐπὶ τοῦ κοίλου τῆς κόγχης.

Ἡ ἐκτελουμένη ἐργασία βασιζέται ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου, περιοριζομένη εἰς τὸ νὰ στερεώσῃ τὰ ἐπικινδύνως ἀκροσφαιλῆ, καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὰ κατεστραμμένα. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν δὲ τῆς ὅλης ἐργασίας ταύτης θὰ ἐπικολοθητῆ ὁ νέος ἐγκαινισμός διὰ παιηγορικῆς τελετῆς, οὕτως ὥστε ἀποδιδόμενος ὁ ναὸς εἰς κοινὴν χρῆσιν θὰ ἰανοποιήτῃ τὰς κοινὰς προσδοκίας καὶ τὸν γενικὸν κόπον. Ἴσως δὲ συνδεθῆ καὶ με γενικώτερα ἐκεῖ ἐξωραϊστικά ἔργα, ἀπαραίτητα διὰ τὸ Ἀμαρούσιον, ὅπερ δὲν ἤξιώθη τοιούτων.

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΒΟΥΝΟ

Ἐντύπωσις ταξιδιοῦ

Γοργὸ τὸ τραῖνο διάβυε τὸ καλοκαιρινὸ πρῶν, μὲς ἀπὸ κάμπους καὶ βινά, λιβάδια καὶ ἀκρογιάλια ἢ φύσι ὃ ἡ γόργαζε γεμάτη χρώματα, ζωή, κ' ἡ αὔρας ἐρωπαρικά τὴν χάριδεαν κ' ἀγάλια.

Ἀπ' τὸ παραθυρὸν μου ἀχόρταγα κυττοῦσα εἰκόνας παιδιόχρωμα, χαρούμενες, γλυκῆς, Ποτάμια καὶ ἄγριες κλιμαμῆς, χαρῶδες καὶ δασάκια, Λόφους σκιεροῦς μὲ ἀπιλῆς γραμμῆς καὶ ἀρμονικῆς.

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Οἱ Ἅγιοι Κύριλλος, Γρηγόριος, Χρυσοστόμος

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Οἱ Ἅγιοι Βαδύλειος, Ἀθανάσιος, Νικόλαος

Κεῖ κάτω στὸν ὀρίζοντα ἐνὶ πελώριον βουνὸ Ὁρθώνονταν περήφανο στὸ γαλιανὸν αἰθέρα, οὐ γάλας ἀχνούφρατες, με πξεδένιες καὶ μοβιές τύλιγε τὴ γιγάντια κορμιοστασιά του ἡ μέρα.

Μὰ εἶχε στὸ ἔνα του πλευρὸ, ἐν ἀνοιγμα μεγάλο, Ποῦ μοιαζε ἔτσι κόκκινο μὲ ἀγιάτρευτη πληγὴ, τοῦ κάκον κ' ἂν τὸ σκέπαζε μὲ τὸ γαλάζιο πέτλο, ἄγρια ἡ πληγὴ του μάιωνε ἐκεῖνη τὴν αὐγὴ!

Κι ὅπως τὸ τραῖνο ἔστριβε, ἐγύριζε κ' ἐκεῖνο, κ' ἐκρυβε μὲς τὸς γαλιζέλιους του τοὺς κόλπους τὸ [τρανὸ σημάδι του, κ' ἀνίητο σήκωνε τὸ κεφάλι κυττάζοντας περήφανα κ' ἴσια τὸν οὐρανὸ.

Ὡρα πολλὴ τὸ κύτταξα μὲ λυπημένους στοχασμούς, τὸ πονεμένο, τὸ μαβί, τ' ἀμίλητο βουνό. Πόσες ἀλήθειες διάβασα στοὺς μυστικούς του στεναγμούς!

Σὲ λίγο, ὄλα ἐσβυνάν πίσ' ἀπ' τοῦ τραίνου τὸν καινὸ. ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ μεγαλειότητες νίκαι εἶνε ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἐπιτυχῶν μεν μὲ τὰ εἰργονικά ὄπλα τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ πνεῦμα.

Γυναικῆ ἡ ὁποία ἔπαυσε ν' ἀρέσῃ, ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν!

Ἡ ἐγκαρτέρησις εἶνε ἡ δύναμις τῶν δυστυχούντων.

Δ. Λ.Κ.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

Ναυαγί. — Υπολείματα ένδυμάτων επί ανθρώπινον ύπολειμμάτων. Χρυστότομος Παπιδότομος. — Αί κινή αι έστιά. — Ακαδημία ή Λέσχη; — Ρουμάνοι ζωγράφοι. — Έπιγραφαι. τζιρος, άερας. — Το Βιτάλειον διαγωνισμα. — Η χειροτεχνία εις τά σχολεία. — Τόνοι και πνεύματα.

Ταινίαι πένθους άρμόζουν εις την χρονογραφίαν του τελευταίου διμήνου.

350 άλκιμοι θαλασσοπόροι εύρον τον τραγικότερον θάνατον ύπο τά κύματα της Ψοταλίας και μόνου οι περισσότεροι κάτω άκόρη εις τον βυθόν.

Συγγρόνως άλλα θύματα, πολεμιστά της Μ. Ασίας, έπανήλθον εκ της αιχμαλωσίας ά γνώριστοι. Διέρχον τον θάνατον, άλλ οι και τον ζευτελισμόν. Ο Κεμαλικός βεφβιμισμός ώργίσαεν έν όλη τη άκρασιότητι. Φιντίσματα με ροκή μα. Έ τειαν, οι σφραγιώτας. Αλλ ό Έλληνισμός αν λυγίζεται κάποτε, δέν θραύεται ποτέ. Οι πολεμισάντες αιχμαλωτοι, τόρα που έγνώρισαν τι θά ειπή Τούρκος, θά εινε οι έκδικητά της ούρου. Θί τους περιποιηθύν και αυτοί με τά Μίνλγερ και τά Σκόντα.

*

Διά πρώτην φοράν ό Μητροπολιτικός θρόνος των Αθηνών άποκιά Ιεράρχην συγγραφέα. Ο νέος Μητροπολιτής Χωροδότος πολυμαθέτατος καθ' ηγήτης του Πανεπιστημίου γράφας ύπερκειμισίας μελέτας, διευθύνας εκκλησιαστικώς σχολιά, γωρίσας την Ενώτην, εινε άνήρ ύπερχου μορφώσεως, άφροτου ήθους, δικαιοκτικής πειρας. Συνενοί τρία προσόντα άραιτητα διά την πρώτην Μητροπολιν της Αδιοκεράλου Ορθοδόξου Εκκλησίας. Τά πνευματικά χαρίσματα του Μκαριωτάτου έγγυώνται ότι θά εκδηλωθύν εις μίαν άναμύρφοσιν της Εκκλησίας, ή τις έχει άνιγκην μεταρρυθμίσεων των, ά, επιβίλλει ή σύγχρονος κοινωνική προδος.

Ανήλθεν εις τό άνώτατον άξίωμα από του σπουδαστηρίου του και της Ριζαρείου σχολής, χωρίς έλιγμούς παροικησιακού. Λιβόν τό κληρικόν σχήμα εις ώριμον ήλικίαν, ύτε νεωτεριστής εινε τιληρόδ, άλλ' ούτε καί ό τισαυδρομικός. Διακρινόμενος διά την λογικήν συντηρικότητα, άλλά και διανοητικατα τείνουσαν εις εύρωτους όρίωντας εινε εις θέσιν να πραγματοποιή η τό πρόγραμμα, τό όποτον έξέθηκεν εις τον ενθρονιστήριον λόγον του.

*

Ω; να μη μα; έρθανεν ό διχασμός της γλώσσας εις καθ' ύφ' ύψωσαν και δημοικήν, ό διχασμός των πολιτών εις δύο μεγάλα Β. έπέκρωτο να διχασή διά του Ημερολογίου Πολιτεία και Εκκλησία. Διά να λείψη ό διχασμός αυτος Πολιτικού ήμερολογίου και Εκ-

κλησιαστικού έορτολογίου τρεϊ: εκλήθησαν όρ θόδοξοι εκκλησιαστικοί Σύνοδοι Εις Μόσχαν εις Αθήνας, και εις Κ)πολιν δια να προσαρμόσων τάς κινήτας έφτάς με την χρονολογίαν την Γρηγοριανήν. Ο Προμότης της Ρουμανικής εκκλησίας κ. Μύσων τριτεινε όπως κάθε Κυριακήν έφτάζονται αι έφτά άλλες της έβδομάδος, έξαρσει των μεγάλων έφτών του έτους, καθόσο έκίστη ήμέρα άργίας έν Ρουμανία, λέει, στοιλίζει 500 εκατομμύρια. λέι, ύπερ καταστρεπτικόν διά τό Κράτος και τά άτομα.

Η σύνοδος των Ιεραρχών ή έν Αθήναις συνελήθησθα παρεδέχθη ως προς την χρονολογίαν τό Γρηγοριανόν, άλλ χωρίς να μεταβίλη τό έορτολόγιον κατά τις πει τό Πάσχα δια τίζεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας, καθόσον μετείται ή καθ' ύφ' ύψωσιν του Πάσχα δι' άλλες τάς Χριστιανικάς Εκκλησίας. Εξ έφ' ω τό συνεδριον έν Ρόμη των Έπιμνησθίων έπρότεινε τό Πάσχα να μη εινε έφρτη κινήτη, δηλ. ή προτη Κυριακή μετά την αναστηνον του Μαρτίου, άλλά τακή ήμέρα. Ω; τοιαύτη δέ θά ήδύνατο να όρισθή ή 15 ήμέρας μετά τον «Εύαγγελισμόν», όστις συμβαίπει με την 25 Μαρτίου, δηλαδή ή 10 Αριλίου. Και ή άποψις αυτη εινε ίσως ή όρθότερα.

Έν Κ)πόλει συνήλθεν έπίσης πανορθόδοξος Σύνοδος, συμμετεσρόντων των μητροπολιτών Σερβίας και Ρουμανίας. Η έν Μόσχά Σύνοδος απέδέχθη τό Γρηγοριανόν ήμερολόγιον δια τις θρησκευτικώς έφτάς.

*

Εξητήθη ύπό 48 λογίων, γραιών και νέων, ή ύνοσος Ακαδημίας και ή αίτησις ά περιφθη. Οι «Αριστοι» έξέφρον μέσιν όδόν, δια να προλειάνουν την είσοδόν των εις την Ακαδημίαν έν τώ μέλλοντι. Θί άποκλέσθουν έν Συμβούλιον, τό όποτον θά προλάβη και άλλους άξιούτας τό μετάλλιον. Ημεις θεωρούμεν τρικτώτερον, την ύδρσιν Λέσχης των ανθρώπων των γραμμάτων. Εις τον νομον περι των άλλων Λεσχών, των χροτοπα καιών, ύπάρχει διαταξι καθ' ήν μέρος της φορολογίας αυτών προσορζεται προς ένίστην των λογίων και καλλιτεχνών. Δικαιοσικώς δύνανται ούτοινα άξίόσως την ύδρσιν τοιάχνητον ένς έντυκτηρού. Η Εταιρεία των θεατρικών συγγραφέων, ή Ένωσις του Τότου, ό Σύσκεσμος των Καλλιτεχνών δέν αναλαμβάνουν την πρωτοβουλίαν; Πίση ό μέλεια θά προήρχετο εκ της επικοινωνίας ύπο κοινήν στέγην των ανθρώπων του πνεύματος, περιτόν να ύποδειχθή, από ήθικής άπόψεως άλλά και από άπόψιως προασπίσεως των υλικών συμφερόντων των.

*

Εις την Ρουμανίαν ύπάρχει ύπουργείον Κα-

λών Τεχνών. Ημεις είχαμεν έν τμήμα τό όποτον έαί έν και ήμισυ έτος έμεινε νεκρόν, διευθύνοντος την εκπαίδευσιν ένός Σωτήρος, όνόματι Σωτηρίου. Τό ύπουργείον λοιπόν αυτό, διαργάνωσε εις τάς μεσά των πόλεων προσαρτηθείσας εις την Ρουμανίαν χώρας εκθέσεις έργων Ρουμάνων ζωογράφων του παρελθόντος και παρόντος, μετ έτεξηγηματικών διαλέξεων. Ημεις όχι μόνον εις τας προσαρτηθείσας από δεκαετίσας έπαρχίας δέν εκάμαμεν τίποτε καλλιτεχνικών — έδωρήθη φαίνεσθαι πρόωσον — άλλ' ούτε έν Αθήναις καν έσκέρθημεν να οργανώσωμεν μίαν γενικήν Έκθεσιν ζωογραφικής από της άτολευθροώσεως της Ελλάδος μέχρι σήμεραν. Η έπιτροπή της Έκτεστικησίδος έτεράδιζε τοιούτων τι, άλλά ή ύπαρξις της έδωρήθη πολυτέλεια περιτή!

*

Η φορολογία εις τον κύβον. Αί ξενόλοισσοι έπιγραφά — δικαιοτάτα — αι διαφημίσεις και τά προγ. άμματα, ό τζιρος δηλ. ό ήμερήσιος κύκλος των εργασιών, ή κινήτη και άνήητος περιουσία, ό άερος όχι ό κυκλοφορών εις τό κενόν ή ή σατυρική έφημερίς άλλ' ό μεταβαλλόμενος εις χροτόν, θά πληρώνουν φόρον. Οι άερολογούντες και οι άερολόγοι δηλ. οι ποιηται δέν θά ύπαχθουν και αυτοί εις καμμίαν φορολογικήν κλάσιν δια να αναπνεύσωμεν από τάς φαντασιοπληξίας των;

*

Βραβείον διηγήματος, εινε μία πρωτοβουλία ήν εκθύμως έτεκρόνησεν ό φιλολογικό κόσμος. Έως τόρα, ή παντός είδους ποιήτης ήνοήθη άπι έξηκοναετίας και ύπό διαφόρων βραβείων διαγωνισμών.

Τό διήγημα, αν και εκπροσωποσν αυτην την ψυχικήν διαίθεσιν της φηής, δέν έτέστησεν την προσοχήν ούδενίς Μακήνα. Πρό δεκαετηρίδιον ειχε προκηρηχθή εις διαγωνισμός του περιδικού «Έστίας» και έγινε άφορη ή να αναρνη εις τον όριζοιτα ό κ. Ξινόπουλος. Ηδη προς άιαθανάτισιν της μήνης του Β.ωβλα, όστις μα; έδωσε τον ύπλον του άφελου ήθ' υγραμτικού, συγκινητικού και πρό παντός Έλληνικού διηγήματος, ώρίσθη βραβείον του έντός διετίας εκδομένου καλλιτερον τόμου διηγημάτων. Ορθώς διά την βραβείσιν προεκλήθη ή έκλογή,

Η ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

(Έκ των πορισμάτων των άνακταφών). Υπό H. R. Hall, M. A., F. S. A. (Journal of Egyptian Archaeology τ. I. σ. 110 — 118).

Προσποικώς πιστεύω, ότι εις τό άίμα των Έλλήνων της κλασικής έποχής, ως και εις τό των νεωτέρων Έλλήνων ρέει πολύ εκ του αίματος της έν Ελλάδαδι προϊστορικής φυλής.

Η προ-Έλληνική αυτη φυλή κάποι μί-

από κάθε διαγωνισμόν, ού συνήθης προορισμός παρ' ήμιν εινε ή άισχυρία.

*

Ο κ. Πικ Γάλλος καθηγής από τριετίας παρ' ήμιν της Ιχνογραφίας και χειροτεχνίας εις μίαν διαλέξιν του, ή: τό ήμισυ ανέγγισεν ό κ. Αδαμαντίου και το άλλο ήμισυ έξήγγισεν με τά μεσοελληνικά του καθ' ήν έτεδέξε τάς προόδους των μαθητών του — τάς όποιάς και δι' έτησιων εκθέσεων παρουσιάζει — προεγνώρισεν την πρό αυτου γενομένην έοργισίαν παρ' Έλλήνων, και ύπερεμάχησε της ίδρύσεως Λαλειού Πανεπιστημίου χειροτεχνίας.

Ούδεις άρνείται ότι πρότει να επιδιωχθή ή πρακτική μόρφωσις των Έλληνοπαίδων και προς τότο μόνου άρμόδοι αι δημοδιδάκαλοι, εινε έξεπαιδύοντο. έπι έξίμημον φοιτώντες εις ειδικόν διδασκαλείον.

Επικαιρώς αναγινώκω εις έφημερίδα της Λέσχης περιγραφήν ύπο τιν τίτλον «Η ζωιστέρα των εκθέσεων». Προκειται περι έθέσεως σχολικών έργων, άνα εδιδάχθησαν εις την δημοσίαν Βιοτεχνικήν σχολήν. Τά λεγόμενα stand's της εκθέσεως περιέλαβον έργα της σχολής, κομμωτικής, μηχανουργικής, ύποδημοτοπίας, β. βλοσθετικής, ραπτικής, ζωογραφικής, λιθοκομίας 25 τμήματα Φροβελιανής σχολής, προκαταρκτική και μέσης. Διαλέξεις και κινηματογραφικά ταινίαι συμπληρώνουν τά έκθέματα. Κάτι τέτοια θελει να σχηματοποήση παρ' ήμιν ό κ. Πικ. Θί ύπεδεικνύσωμεν αυτώ την κ. Έλ. Γεοργαντή, πολύτιμον συνεργάτιδα, εαν άνασταλή ό εκσφενδονισμός της εις Σέρρας.

*

Ο κ. Πάλλης έξέδωκε τον «Μπρουσόν» χωρίς τόνοσ και πνεύμα. Αυτό δέν ήιο καθόλου παράδοξον. Οι μάλλιαροι και άτονα γράφουν και χωρίς πνεύμα πάντοτε. Αλλά τό παρόδον εινε ότι έτερέθησαν δημοδιδάκαλοι άποδεχθέντες πρότασιν περι καταργήσεως τόνων (πλήν ένός δι' άλλας τάς λέξεις) και παντός πνεύματος.

Τοιουτοτρόπως ή έλλ. γλώσσα άπειλείται από έξεντλήσιν εκ της άτονίας και από χρωσκόπιαν πνευματικήν. Η κοπιωστασις επιδεινούται τά πνεύματα διατελούν έν έξιγέρσει.

ΔΑΦΝΙΣ

Έλληνική, εκληροδότησε έν τούτοις πιθανώ μεχά μέρος του ότι χαρακτηρίζεται ως Έλληνικόν εις τον λαόν της κλασικής Ελλάδος, οι δε εισβαλόντες Ινδοευρωπαϊκί: καταγωγής Έλληνες κάποι έδωκαν εις την Ελλάδα την κλασικήν της τάσιν και την βάσιν της γλώσσας της, έν τούτοις μεχά μέρος του λεξιλογίου της εινα κληρονομία άρχαιοτέρων λαών, οι όποτοι άπερρόρησαν τους κατακτητάς αλτών.

Προς άποφυγήν συγχύσεως δέν κάμνω χρή-

έγενήθη έξαιρετικῶν τιμῶν. Ἐπικήθησαν τρία μόνον ἔργα του, ἡ Συμφωνία, ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ μουσικοῦ, καὶ Συμφωνικὴ παρλαλαχὴ μὲ σολίστ τὸν κ. Νωντέν καὶ ὁ Κατακρῆ- μένος κωνηγός.

— Αἱ Λαϊκὴ συνκυλίαι, ἐξεληχθεῖσαι εἰς κο- σμικὴν συγκέντρωσιν, ἐξητράλιζαν σειρὰν 17 ἑμφανίσεων. Τὰ προγράμματα περιέλαβον πα- λκιὰς ἐκτελέσεις τὰς πλέον προσιτάς, σὺν ὑπὸ γνωστῶν καλλιτεχνῶν καὶ τινος Ἑλληνικῆς συνθέσεως καὶ μερικῶν ἰσημονημένους χορῶν. Ἐξαιρετικῆς μνεικῆς ἀξίζουσι: τὸ πιεζιμο τοῦ κ. Φερνάνδου, ἡ ἄρπη τῆς κ. Βασιλέως, τὰ ἀποσπλάγμια τοῦ ἠρωικοῦ μπαλέτου «Κέρ- λος καὶ Προκίς» τοῦ Γαρτεφῆ μὲ τὴν πλουσίαν ἐνορχήστρωσιν, ἡ Vltava τοῦ Σματάν ἡ ἰδιαι- τικὴ παρκατακτικὴ, τὸ βιολί τοῦ κ. Σουλτσε, τὸ τραγοῦδι τῆς δ. Καρμιντζῆ, ἡ Σουίτα τοῦ Γαρτεφῆ μὲ τὸ θωμαστῆ: γλυκύτητος ἐλαγεῖον, ἐκτελεσθέν ἀψήγως καὶ τὰ ἐνορχηστρικὰ πι- κνυδία τῆς Σιγῆ τοῦ Βασιλέως τοῦ ὄρου. Τὸ δημοτικὸν τραγοῦδι «Τὸ Ἐλενάκι» κατὰ δι- σκευὴν καὶ ἐνορχήστρωσιν τοῦ κ. Σαλζου, χά- νει ἀπὸ τὴν ποιητικὴν του κισθητικότητα, πα- ρορρωθέν ἐπὶ τ. ξενικώτερον. Ὅταν θίγει τις τὰ λαϊκὰ τραγοῦδι, πρέπει νὰ προσέχη νὰ μὴ καταστρέφῃ τὴν ἀπλότητα καὶ χάριν μὲ ἐνορ- χηστρικοὺς ἀκροβατισμοὺς.

Αἱ ἀναλύσεις τῶν σπουδαιότερων συνθέσεων, σύντομοι πολὺ, ἔτρεπε νὰ συντάσσωνται ἐπιμε- λέστερον καὶ τοδωρότερον.

— Αἱ συνκυλίαι κατὰ τὸ τελευταῖον τρίμηνον συχνά, σχεδὸν ἀδιάκοποι. Καθηγηταί, διπλω- ματοῦχοι, ἐνόπιοι καὶ ξένοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνω- στοί, συμπαρονο καὶ ἀσύμπαρο, ρεσιτάλ καὶ εὐ- γενεὶ συμπαράξει. Ἦνε δυσχερὴς ἡ παρκαλοῦ- θησις αὐτῶν καὶ ἀνεπιρρὴς ὁ χῶρος διὰ λεπτο- μερικῆν κρίσιν. Ὁ κ. Σουλτσε καὶ κ. Πίν- διος (δεξιότεχνικὴ ἐκτέλεσις Λίστ) καὶ αἱ κα- θηγήτορες τοῦ ἄσματος Φωκῆ (μετὰ τῶν δύο θυγατέρων τῆς), Σικπερ (ἡ ὁποία εἰδείξε ἀξιο- σημειώτον ἀντοχήν, τραγοῦδήσασα 12 ἄσματα) Γεννάδη (συμμετοχὴ ἐξ μαθητῶν τῆς) Φι- λιππίδου καὶ Φαγκουδάκη, τὸ ζεῦγος Τριαντα- φύλλου, ὁ κ. Ἀχ. Παπαδημητρίου εἰδείξαν καὶ πάλιν τὰ γνωστὰ τεχνικὰ χαρίσματα των.

— Ὁ κ. Λόρας Μαρμαρίτης ὁ ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας παρκατῶν δείγματα πρώμου μουσικῆς ἀναπτύξεως, ἐνεργήσθη ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἰς ἰδίαν συνκυλίαν, δεθεῖσαν τῇ συμ- παράξει τῆς μαθητῆς του, διπλωματοῦχου Ἰδης Κοζενγκράτ. Ἐπικίξαν εἰς δύο πιάνο μὲ σπα- νίαν τέχνην, μὲ θωμαστὸν συγχρονισμόν Ἡ Κοζενγκράτ, ἀναξίτη τοῦ διδασκάλου τῆς ἐπικίξε καὶ μόνη μὲ πολλὴν ἑκρρασιν, ἐν οἷς καὶ μίαν ἀνέλεστον σύνθεσιν τοῦ κ. Μαρμαρίτη. Τὸ πρόγραμμα ἀπετελεῖτο ὁλόκληρον, πλην δύο

Preludes τοῦ Σοπέν ἀπὸ συνθέσεως ἰδιοτύπου συγγενῶν συνθετῶν. Πρόγραμμα νέον διὰ τὰς Ἀθήνας, νεωτεριστικὸν τὴν τεχνολογίαν. Οἱ (ὁγγρικοὶ χορὸς τοῦ Μπαζμς καὶ οἱ Σλαβικοὶ τοῦ Δδούρακ ἀπεδόθησαν μὲ ἀψήγως χρωματι- σμῶν.

— Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐνεργήσθη ἐν συνκυ- λίᾳ δεκάδρα μαθητῶν του εἰς ἐκτενέστατον πρόγραμμα. Ἦτο μίαν παρκαλασις φωνῶν, καὶ ὁποῖαι πολλὰ ὑπόσχονται χάρις εἰς τὴν ἐπι- μελετημένην ὁδηγίαν τοῦ ἱκανοτάτου διδασκάλ- λου των Ἐτραγοῦθησαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Τριανταφύλλου τὴν «Αυρελί- αν» καὶ τὸ Nil, ἡ δ. Μελισσηνοῦ τὴν «Θαλίδα» καὶ τὸ βάλι τῆς Μπαζμς, ἡ δ. Πράτσικα τὴν Μαλυζιώτισσαν τοῦ κ. Καλομοῖρη, ἡ δ. Θεο- φιλῆ ἐνα τραγοῦδι τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ «Μα- νόνη», ἡ δ. Μιχαλίδου «Κάμεν», ἡ δ. Πα- τούσα τὰς «Λύο νύκτας», ἡ δ. Παπαπαναγιώ- του τὰς «Αἰωνίους Ἐρωτικὰς» τοῦ Μπαζμς. Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐρησήμευσεν ὡς ἐνα: σύν- δεσμος τῶν μαθητῶν του μίαν ἐνοπιή γραμμὴ μὲ τρία Ἑλληνικὰ τραγοῦδι, τὸ «Κραδί» τοῦ Λαυράγκα, τὸν «Ἀγωναίτη» τοῦ Βαρθόγλη καὶ τὸ δημοτικὸν τῆς Μάχης τοῦ Μαγ. Σπη- λίου.

— Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Μινδολινάτα» ἔκκεμε τὰς τυνήθεις δύο ἐμφανίσεις τῆς.

— Εἴχομεν καὶ μίαν πρωτοεμφάνισιν Ρώσ- σων καλλιτεχνῶν τοῦ ἄσματος, τῆς ὑψιφώνου δεσπ. de Ribas καὶ τοῦ βρυτόνου κ. Ὁκορο- τσένκωφ.

— Εἰς δύο συνκυλίαις Τεῖς μουσικῆς δωματίου οἱ κ. κ. Χίλσπεργκ, Κρατζίξ καὶ Παπαδημη- τρίου δὲν εἰδείξαν πολλὴν ἐνότητητα. Εἰς τὴν πρώτην διακρινέ τις κήποιον δυσκλυψίαν. Ἐν τούτοις ἡ σονατα τοῦ Γρήγκ ἐπαίχθη ἀριστὰ καλῶ. Ἡ δευτέρω συνκυλίαι ἦτο ἐπιτυχεστέρα εἰς ἀπόδοσιν, ἰδίως εἰς τὸ Τρίο τοῦ Μπαζμς καὶ εἰς τὸ τοῦ Σκίπ—Σκνς.

— Ὁ κ. Φερνάνδου εἰδείξε ἕλην τὴν τέχνην του εἰς τὴν συνκυλίαν του ἐκτελέσας τὴν δυσκο- λωτάτην σονάταν τοῦ Λίστ μετ' ἀκριβεῖας μονα- δικῆς. Ἐπιτυχεῖ πολὺ καὶ αἱ διδασκαλαὶ τῶν τεσσάρων συνθέσεων τῆς clavicinistes τοῦ ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνος.

— Τὸ Ἑλλ. Ὁδεῖον εἰδωσε συμφωνικὴν συ- νκυλίαν ἑλληνικῶν ἔργων συμπαράξει τὰς χορο- δικὰς του καὶ τῶν Στρακιωτικῶν μουσικῶν ὑπὲρ τῶν ὄρωνων προσφύγων. Ἐξετελέσθησαν ἡ συμφωνία τῆς Λεβεντιῆς τοῦ κ. Καλομοῖρη, ἡ Ἑλλ. οὐβερτούρα (διὰ πρώτην φορὰν) τοῦ κ. Λαυράγκα ἔργον ἀντάξιον τῆς φήμης τοῦ τόσον κλαισθήτου καὶ ἑλληνοπροποῦ συνθετοῦ, ἡ πλήρης ζωῆς Γιορτῆ τοῦ κ. Γ. Λαμπελέτ, ἡ Εἰσπαγωγή εἰς τὴν Ἀγ Βαρθόραν τοῦ κ. Βάρ- δογλη. Ἡ κ. Καλομοῖρου, κορη τῆς κ. Φωκῆ,

ἐτραγοῦθησε τὸν «Ποικρατευτὴν» καὶ ἐν τέλει: ἐξετελέσθησαν οἱ ἐσχάτοι συνθεθέντες ὕμνοι, εἰς πρὸς τιμὴν τῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τοῦ κ. Κα- λομοῖρη ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Μιχαλίδου καὶ τὸ Μπαζμς συντρόφοι σὺν χορῷ τοῦ κ. Λαμπελέτ.

Τὸ αὐτὸ Ὁδεῖον ἐνεργήσθη τὰ νεαρὰ τά- λαντα του εἰς εἰδικὴν συνκυλίαν Μικρῶν μα- θητῶν, ἡλικίας 6—12 ἐτῶν.

Ἡ γνωστὴ πλέον Μ. Γραδοσάου, ἡ ἐρά- μιλλος αὐτῆς: Ε. Λαυραδοπούλου, ἡ Φερλάτσο, ἡ κορη τοῦ κ. Καλομοῖρη ἔλα μικροτεσσικαὶ πικνυδία, δύο μαθηταὶ εἰς τὸ βιολί καὶ δύο μαθητῆραι τῆς ἀπαγγελλίαις ἀπετέλεσαν μίαν παρκαλασιν ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς θὰ προέβθουν ἀργότερα καλλιτεχνικὰ ὀνόματα πρώ- τῆς τάξεως.

— Ἡ κ. Πατριῶν ἐπανεβήθη νεαρὰ δεσπ. Μαρίας Παπαϊωάννου Ιατροῦ τοῦ ἐκεί Ὁδεῖον εἰδωσε συνκυλίαν—ρανσι λ, καθ' ἣν διακρίθη διὰ τὴν εὐκνητικὴν, τὴν δικύβειαν, τὴν δύνκριν, τὴν ἀκριβεῖαν, τὴν ἑκρρασιν. Ὅλας αὐτὰς τὰς ἰδιότητας τὰς σπικνῶς ἀπνε- τωμένως ἐν ἐνώσει, κατέχει ἡ δεσπ. Παπαϊ- ωάννου. Καὶ εἰς τὰς κλασικὰς συνθέσεις, καὶ εἰς τὰς νεωτέρως, ἐπικίξε μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν. Δὲν ἐπιδύωει ἐπίδειξιν. Γνωρίζει ἕμως νὰ συγνιῆ.

— Δύο ἀδελφαὶ τελειοποιηθεῖσαι ἐν Μιλάνω καὶ δεσποινίδες Γαγκάκη, ἡ μίαν ὑψιφώνου, ἡ ἄλλη μεσόφωνου, εἰδείξαν τὰς μεγάλας προόδους των εἰς μίαν ὀρχίαν συνκυλίαν, δι' ἣς κατέ- κτησαν τὰς συμπληθεῖς τοῦ κοινῶ. Ἡ πρώτη, συμπληρώνουσα τὰς σπουδὰς τῆς, θὰ γίνῃ ἐρά- μιλλος τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ ὁποία ἐπαδείξεν ἐν ὄριμον τάλαντον, μίαν ὑπέρρονον ἱκανότητα.

Ἡ δ. Μ. Γαγκάκη ἀνεδείχθη ἡ ἀρίστη μετῶνος ἐξ ὅτων ἔχομεν Φωνὴ πλουσίαν, ἀνεπιτήθευτος, αὐθόμητος. Ὅλα τὰ ἄσματα ποῦ ἐτραγοῦθησε, ἀπεδόθησαν μὲ τέχνην ζη- λουτήν. Ἀναχίρει προσεχῶς δι' Ἰσπανίαν.

— Ὁ ἀριστοτέχνης τοῦ πιάνου καθηγητῆς κ. Φρήμαν εἰδωσε τὴν ἐφετα νῆν συνκυλίαν του μὲ πρόγραμμα ἀποκλειστικῶς παρκαμῶνον Σο- πέν. Ἡ Σονατα εἰς σι μπαμόλ, ἡ Φαντασία (ἔργ. 49.) τρεῖς études, ἡ Nocturne εἰς φά μείζον, τὸ Σκέρτσο, δύο μαζούρες, ἡ θωμα- στικὴ Πολωνικὴ εὔρον ἐκτελεσθῆν ὑπέρρονον. Ὁ Σο- πέν εἰς τὰ δάκτυλα τοῦ κ. Φρήμαν ἐνεψυχώθη, ἐγούησε τὸ πένθυμον Ἐλαβιτήριον, τὸ Σκέρ- τσο καὶ ἡ Πολωνικὴ δὲν ἀπεδόθησαν ἄλλοτε μὲ τόσην αἰσθητικὴν ἀντίληψιν.

— Αἱ δύο ἀδελφαὶ κ. Μίχα καὶ δ. Μαρκε- του, διπλωματοῦχοι χιρότεροι, συνειργήσθησαν εἰς τὴν ἐπιτυχὴ ἀπόδοσιν μουσικῆς νεωτεριστι- κῆς, ἰδίως τοῦ Ζαντινγ καὶ τοῦ Πιλιό.

— Ἡ συνκυλίαι ἔργων μουσικῆς δωματίου

τοῦ κ. Καλομοῖρη περιέλαβε, ὕπως πάντοτε, ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως συνθέσεις. Τὸ τρίο διὰ πιάνο, βιολί καὶ βιολοντέλλο ἔχει γραφῆ ἐπὶ ματιῶν ἑλλ. χορῶν καὶ τραγοῦδιῶν. Τὸ δεύ- τερον μέρος, καὶ Πικραλλογί, καὶ τὸ τρίτον, τὸ Σκέρτσο, ἦσαν τὰ ὀρχιότερα. Αἱ Μελωδία: ἐπὶ γνωστῶν δημοτικῶν ἄσματων, ἐξ τὸν ἀριθμῶν, ἐξετελέσθησαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς δ. Γεννάδη. Τὸ «Κουαρτέτο σὺν φωνητικῇ» δι' ἄρπην, φλάουτο, ἀγγλικὸν κωνο καὶ βιολά εἰδείξε τὴν μεγάλην συνθετικὴν ἱκανότητα τοῦ κ. Καλο- μοῖρη. Τὸ ἰντρομέντιο του ἤρρεσε πολὺ.

— Ὁ κ. Ἐρβέλλη: μλ. εἰδωσε δείγματα τῆς συμπληθεῖς ὕψου καὶ ἐντόνου φωνῆς του εἰς τὴν συνκυλίαν ἣν εἰδωσε τῇ συμπράξει τῆς δεσπ. Ε. Δημητριάδου, ἰδίως εἰς τὴν ballade τοῦ Γοίωφ ἣν ἐψάλε κατ' ἰδίαν μεταφράσιν εἰς τὴν δυσκολωτάτην, ὑπανθυμίζουσαν τὸν Ριγ- λέσταν, Τρολλιν κορη τοῦ Μπαζμς καὶ εἰς μίαν ἰδικὴν του σύνθεσιν «Καὶ ψάλλον νύχτα μέρκ».

— Αἱ ἀδελφαὶ Ἀλεξάνδρου μετὰ διετίαν ἐνεργήσθησαν εἰς προσεχέει δεθεῖσαν ὑπ' αὐ- τῶν ὑπὲρ τῆς σχολῆς τῶν Ἀπόρων παιδιῶν τοῦ Περικλοῦ. Ἡ δ. Φωρῶ Ἀλεξάνδρου ἐτραγοῦ- ἠσε ἐξαιρετικῶς καλὰ τὴν Κάμεν καὶ δύο δη- μοτικὰ κατὰ διδασκαλίαν τοῦ κ. Σπαθη. Ἡ δ. Ζωῆ Ἀλεξάνδρου ἀπόροτος τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Πῶλ Μπαρνε ἀπήγγελε ἐκρραστι- κώτατα τὴν «Λουκίαν» τοῦ Μυσέ μὲ ὑπόρροισιν πιάνου καὶ βιολίου, τὴν Brouette τοῦ Ριστάν, καὶ τὸν τυφλὸν τοῦ Σκουροῦ τοῦ κ. Πολέμη.

— Πρώτη εἰς Σμύρνην ὁ Ἀρμένιος κ. Π. Ἀγκιζῆ, βιθύρωνος, ἐτραγοῦθησε μὲ πολλὴν τέχνην καὶ αἰσθημα τὴν Ἡρωιδίαν, τὴν Λακμέ, τὸ Τραγοῦδι τοῦ Φροξ τοῦ Φωρῆ καὶ ἐκ τῶν ἑλληνικῶν τὸ Κραδί τοῦ κ. Λαυράγκα καὶ τοῦ Δικλαητάδου τοῦ κ. Καλομοῖρη ἀπέ- δωσε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

— Ἡ κ. Λίνα Λόττενερ μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐκκλεσε τὸν παλαιὸν γνώριμόν της κόσμον εἰς μίαν συνκυλίαν, ἀθορότως δεθεῖσαν καὶ καθ' ἣν ἡ ἀριστοτέχνης τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐξετέλεσε δυσκολωτάτας κλασικὰς συνθέσεις ἀκουσθεῖσας ὡς ἐν ἐτελεῖτο ἱεροτελεστικῆς.

— Εἰς ἐσπερίδα ὑπὲρ τῶν θυμῶν τοῦ Σα- ρωνικοῦ ἠκούσθη εὐχαρίστως τὸ γλυκὺ καὶ ἀδίαστο τραγοῦδι τῆς δ. Κορωνάου καὶ ἡ τε- χνικὴ ἀπαγγελλία τῆς δ. Διπλαράκου, εἰς τὸν Ζέρφρον τοῦ Ζαμκόβ καὶ εἰς τὴν Ψαρπούλαν τοῦ κ. Ἀθανασιάδου. Αἱ κινήσεις τῆς φυσικῆς, ὁ τόνος τῆς ἀπαγγελλίαις ἀπαλός, ἡ ἀπαγγελλία δικυγῆς καὶ χωρὶς στόμφου.

— Ὁ κ. Μπαυτικῶφ εἰς συνκυλίαν ὑπ' αὐ- τοῦ ὀργανωθεῖσαν παρκαλασε τὴν περίφημον Σε- χερτζῆτ (Χαλιμῆ) τοῦ Κορρακῶφ μὲ ὀρχήστρον ἀτελῆ, ἀλλ' ἀκριβεστέρον ἢ ἄλλοτε ὅτε εἰδῆθη.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν Πάτραις εἰς τὰ Ψηλά Ἀλώνια ἐγένοντο μετ' ἐπισημότητος, παρουσίᾳ τῶν Βασιλέων, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, χαλκίνου ὃν κατεσκεύασεν ὁ ἐν Παρισίοις γλύπτῃς κ. Ἀντώνιος Σῶχος. Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια εἶχε μεταφερθῆ τὸ Λάβρον τῆς Ἀγ. Λύρας. Ἐμίλησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, ὁ Δήμαρχος Πατρῶν, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως. Πλείστοι στέφανοι ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Πελοποννήσου, τῆς Δημ. ἀρχῆς, Ἀθηνῶν καὶ ἐκ μερῶν τῶν Ἀλυτρωτικῶν κατετέθησαν.

— Ἐν Μεσολογγίῳ ἐν τῷ κήτῳ τῶν Ἡρώων ἐγένετο τῇ 27 Μαΐου τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ ὅστις ἀφοῦ μετέδωκε τῶν ἀχράντων μυστηρίων τοὺς μελλοθανάτους τῆς ἡρωϊκῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου ἔθεσε πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα καὶ ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείτια μετὰ τῶν γερόντων καὶ γυναικοπαίδων, τῶν μὴ δυναμένων νὰ παρακολουθήσωσι τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Ἡ προτομὴ ἔργον τοῦ κ. Σώχου ἀνηγέρθη πρωτοβουλίᾳ τῆς «Στερεᾶς Ἑλλάδος». Λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Χρ. Παλαμᾶς.

— Διενεργεῖται ἔρανος πρωτοβουλία τῆς «Πανατωλικῆς» διὰ τὴν ἀνέγερσιν προτομῆς τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ἐν Καρπενήσιῳ.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν ὁ ζωγράφος Ἀλέξανδρος Καλοῦδης. Εἶς ἐκ τῶν ρομαντικῶν τύπων τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, μὲ τὰ μακρὰ κατσαρά μαλλιά, πλατύφυρον ρ. μπουτύλιαν, ἀπετέλει ξεχωριστὴν φυσιογνωμίαν. Εἶχε σπουδῆς εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔργα του τετράκις ἐγένοντο δεκτὰ εἰς τὸ Παρισινὸν Salon. Ὁνειρόν του ἦτο νὰ παιξῇ τὸν «Οἰδίποδα Τύρα νον» τοῦ Σοφοκλέους εἰς ἐν τῶν ἀρχαίων θεάτρων. ἤξευρε τὸ ἔργον ὀλόκληρον ἐκ στήθους καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον καὶ κατὰ μεταφράσιν τοῦ Βλάχου, Πάθσις τοῦ λάρυγγος τὸν ἠμπόδισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν του. Ἦτο καθηγητῆς τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν Καλλ. σχολὴν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως διετάχθη ἡ λογοκρισία νὰ διαγραφῇ ἐκ τῶν περιοδικῶν τὰ θίγοντα τὴν θείαν λατρείαν ὡς καὶ πᾶν ἄσομνον δημοσίευμα ἢ εἰκόνα. Ἦτο καιρὸς νὰ ἐξυγιανθῇ μία μερὶς τοῦ περιοδικοῦ τύπου, ὅστις χάριν ὕλικῶν κερδῶν παρέβλεπε τὰς στοιχειωδέστερας ἀκαχορεύσεις τῆς ἠθικῆς.

— Παρεπίδημει ἐν Ἀθήναις ἡ Ἀμερικανὶς λογο-

γράφος mis Λουγκῆτ ἐλθοῦσα ἐπίτηδες ἐκ Νέας Ὑόρκης ὅπως ἀντλήσῃ ἐκ τῆς προσφυγικῆς συμφορᾶς θέματα διηγηματογραφίας καὶ διαλέξεων. Ἡ Ἀμερικανὶς λογία ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς περὶ τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν τῶν Ἑλληνίδων, ἐδήλωσε δὲ ὅτι προετοιμάζει σειρὰν διαλέξεων, τὰς ὁποίας θὰ κάμῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς ἑκατὸν διαφόρους Ἀμερικανικὰς πόλεις.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Ἀλεξανδρινὸς δημοτικιστὴς Νίκος Σαντοριναιὸς.

— Ἐνας τύπος σπανίως, ὁ Τέλης Πετσάλης ἀπέθανεν σχεδὸν λησμονηθεὶς ἐν βιαιῇ γήρατι. Ἀνήκε εἰς τὴν «χρυσὴν νεολαίαν» τοῦ 1862. Ἐπαναστάτης, ἔδρασε κατὰ τὴν φοιτητικὴν ζοήν, καὶ κατόπιν, κινωτικώτατος, εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν. Ἐπὶ τριακονταετίαν διετέλεσε ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης Ἐνηλοσηγορήσεν ἐρασιτεχνικῶς, ἐδημοσίευσεν δὲ εἰς τὴν «Ἐφημερίδα» καὶ τὴν «Ἀκρόπολιν» κριτικὰς καλλιτεχνικὰς, ἰδίως μουσικὰς, αἱ ὁποῖαι ἐκαμνον ἐντὺ τῶν. Καὶ διὰ ζωγραφικὴν ἔκθεσιν εἶχε δημοσίευσῃ κριτικὴν αὐστηρὰν κίτ.τε. Ἐὐφυλόγος, θυμώσαφος καὶ ἀθυρόστομος, εἴρων, ἐπιγραμματικώτατος εἰς τοὺς χαρμακηρισμοὺς ἦτο περιζήσητος εἰς τοὺς φιλικοὺς κύκλους. Ὄχιον πενιχρὰν σύνταξιν ἐξεχώρησεν αὐτὴν εἰς τὸ Γηροκομεῖον διὰ τὰ τοῦ δοθῆ ἐν αὐτῷ μία θέσις καὶ εἰς τὸ ἄσυλον αὐτὸ τῶν πτωγῶν γερόντων ἀπέθανε μετὰ διήμερον ασθένειαν. Ὁ ἄλιος ἀεικίνητος καὶ θαλασρώτατος, ἐσύρετο ἐσχάτως εἰς τὰς ὁδοὺς - ἐρείπιον σωματικόν, ἀλλὰ μὲ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις ἀμειώτους.

— Τρεῖς συμπαθεῖς δημοσιογραφικαὶ φυσιογνωμίαι ἐξέλιπον:

Ὁ Γεώργιος Ἀνδέρσιος, ὅστις μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἐν Παρισίοις ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐδημοσιογραφεῖ ὡς συνεργάτης ἐπὶ ἔτη τῆ. «Ἐστίας», διηύθυνε δ' ἐσχάτως τὸ περιοδικὸν «Ἀδελφωσίτη» τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Συνδέσμου. Μετέφρασεν ἐπιτυχῶς Γαλλικὰς κωμωδίας, παιχθεῖσας ἐπανειλημμένως.

Ὁ Ἀντώνιος Σκουλοῦδης, ἐκ Κρήτης, διετέλεσε πρὸ τετραετίας συντάκτης τῆς «Πατρίδος» Αἰ ἀναποκρίσεις του ἐκ Κων πόλεως καὶ Πόντου, ἐκδοθεῖσαι κατόπιν εἰς τόμον, ἀνεγνώσθησαν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Διετέλεσε ἀναποκρίτης ἐν Ἀθήναις τῶν «Λονδινεῶν Τάϊμς». Ἀπέθανεν ἐν Γερμανίᾳ ἔνθα ἀπὸ διετίας ἐνοσηλεύετο, ἐν ἡλικίᾳ 28 ἐτῶν.

Ὁ Ἀγγελος Σούλης διευθυντῆς τοῦ Πειραιῶ τοῦ «Χρονογράφου» θύμα τοῦ ἐξανθηματικοῦ τύπου.

— Τὸν Μάιον συνεπληρώθη ἑκατονταετία ἀφ' οὗ τοῦ ὁ Σολωμὸς ἐγράψεν εἰς τὴν ἐν Ζακύνθῳ Ἑλληνικῶν Στρατῶν τὸν Ἔθν. Ὑμνον, δημοσιευθέντα τὸ πρῶτον τῷ 1824 εἰς τὴν «Γεν. Ἐφημερίδα» ὑπὸ τοῦ Σπυρ-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Τρικούπη. Ὁ Ὑμνος ἐμελοποιήθη τῷ 1828 ὑπὸ τοῦ Μαντζάρου ἐν Κερκύρᾳ, ἔνθα εἶχε μεταβῆ ὁ Σολωμὸς. Ἐπὶ τῷ γεγονότι, ὁ Σόλλογος τῶν Φιλογραμμάτων καὶ Φιλομουσῶν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ δένδρου ὑφ' ὃ ἐγράφη ὁ ὕμνος, διότι ἡ Ἑπαιλις κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ, ἀναμνηστικὴν πλάκα, ἐν Ἀθήναις δὲ θὰ ἀναλάβῃ, προτάσει τοῦ κ. Α. Καλογεροπούλου, ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἐταιρεία τὸν ἑορτασμόν, ὅστις ὁμως ἐλλείψει χρόνου ἀνεβλήθη διὰ τὸν Ὀκτώβριον. Πρὸς τοῦτο συνέστη εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Κ. Ράδου Προέδρου τῆς Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας, ὡς προέδρου, Δημ. Καλογεροπούλου, Προέδρου τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἀθηναϊκῶν περιοδικῶν» ὡς γραμματέως, Γ. Νάζου, καὶ Μ. Καλομοίρη διευθυντῶν Ὁδῶν, Ι. Καραβία Προέδρου τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολιναίας, Σ. Πάτηση Δημάρχου, τῶν ἀντιπροσώπων Παν. Καλογεροπούλου τῶν ἐν Ἀθήναις Ζακυνθίων, Μ. Μίνδλερ τῶν Προσκόπων, Α. Μπαλάνου τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζηκώστα, Α. Ἀνδρεάδου τῆς Φιλαρμονικῆς Κερκύρας, Β. Θεοφιλοπούλου τοῦ «Πειραιῶ τοῦ Συνδέσμου» τῶν κυριῶν Λούρου καὶ Παπαδοπούλου τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» καὶ τῶν κ. κ. Δ. Λαυράγκα, Κ. Παλαμᾶ, Α. Φιλαδέφῳ καὶ Φ. Οἰκονομίδου διευθυντοῦ τῆς Ἀθηναϊκῆς χορωδίας.

Ἀπεφασίσθη ὅπως δοθῇ ἑσπερὶς ἐπίσημος ἐν θεάτρῳ καθ' ἣν γενήσεται εἰσήγησις περὶ τοῦ Ἔθν. Ὑμνου, τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ συνθέτου, ἀπαγγελία ὑπὸ γνωστῆς καλλιτέχνιδος τοῦ ποιήματος, ἐκτέλεσις τοῦ Ὑμνου σὺν τῇ προσθήκῃ, ἐκτὸς τῶν δύο καθιερωθεισῶν στροφῶν του καὶ 4—5 ἐπι κατ' ἐπιλογὴν ἐκ τῆς συνθέσεως, διότι ὁ Μαντζάρος ἐμελοποίησεν ὀλόκληρον τὸ ποίημα, ὑπάρχει δὲ ἀνέκδοτον τὸ κείμενον παρὰ τῇ ἔργῳ αὐτοῦ κ. Σουλᾶ τοῦ Παιδείας. Κατόπιν θὰ προβληθῇ πλαστικὴ εἰκὼν μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν, ἀμφότεραι ἐμπνευσμέναι ἀπὸ τὸν ὕμνον. Ἐπίσης θὰ δοθῇ μεγάλη ὑπαίθριος ἑορτὴ ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ καθ' ἣν θὰ ἀποκαλυφθοῦν αἱ προτομαὶ Σολωμοῦ καὶ Μαντζάρου, ψαλλομένου τοῦ ὕμνου ὑπὸ 400 φωνῶν. Ὁ ἄθλος θὰ διαθῆσθ 15,000 δρ. διὰ τὰς προτομάς.

— Ἐορτάσθη καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ ἑκατονταετηρίδις τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐρνέστου Ρενάν. Ὁ πανηγυρισμὸς ἐγένετο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας παρισταμένον τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν ἐπισήμων ὁμίλησεν, ἡ κ. Ζερβῶ ἀπήγγειλε Γαλλιστὴ τὴν Προσευχὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐτραγοῦδῆσεν ἡ κ. Καλαμариώτου.

— Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ ἔκθεσις τοῦ γλωσσικοῦ Σεβαστοπούλειου ἀγῶνος. Ὁ εἰσηγητῆς κ. Βορρέας ἐμαστίγωσε τοὺς μαλλιάρους.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Διαλέξεις τῆς «Ἐταιρείας τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν». Ὁμίλησαν οἱ κ. κ. Κουκουλῆς περὶ τῶν δύο θριάμβων (διαπομπεύσεως καὶ ἐντίμου) κατὰ τοὺς Βυζ. χρόνους, ὁ κ. Διαμαντόπουλος περὶ Ἡρακλείου, ὁ ἀρ-

χιμανδρίτης κ. Ἀνθ. Παπαδόπουλος περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ θεάτρου τῶν Βυζαντινῶν, τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν μηχανικῶν μέσων τῆς παραστάσεως, ὁ κ. Σ. Ζερβὸς περὶ τῶν Δωδεκανήσων κατὰ τοὺς Βυζ. χρόνους, ὁ κ. Π. Ἀγγελετόπουλος περὶ σημείων τινῶν (ἐνοικιοστασίου, αἰσχροκερδεῖας) τοῦ Βυζ. δικαίου, ὁ κ. Φιλανδρος περὶ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, ὁ κ. Χατζηϊωάννου περὶ τῆς Κύπρου κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Διαλέξεις τῶν «Ἑλληνίδων ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός». Ὁμίλησαν ἡ κ. Πάντελακη, ἡ κ. Γιαννοῦ κατὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς γυναικός ἐν τῇ πολιτικῇ, ἡ δ. Α. Ἰωαννίδου περὶ τῆς γυναικός ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν ἥτις οὐδὲν ἐπραξε, ἡ κ. Κορύλλου εἰς τρεῖς μακρὰς διαλέξεις ἀνέλυσε τὸ ἔργον τοῦ Παλαμᾶ καὶ ἡ κ. Σπανοῦδη παρουσίασε τρεῖς ποιητὰς τῆς Κπλόλεως, τὸν κ. Ἀγγ. Σημηριώτην, ἄν καὶ ἀπὸ μακροῦ χρόνου λείπει ἐκεῖθεν, καὶ δύο νεωτέρους τοὺς κ. κ. Μελαγχρινὸν καὶ Μπεζὴν ὃν καὶ ἐκήρυξεν ὡς τὸν ἀριστον ποιητὴν τῆς Πόλεως Ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ λογία κυρία νὰ ἔχωμεν πολλὰς ἀντιρροήσεις.

— Ὁ κ. Καραθεοδωρῆς ἐτάραξε τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους μὲ τὴν γνώμην του περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος τοῦ Αἰνστάϊν ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν ἡμῶν ἀντιλήψεων. Ἐπικολούθησε συζήτησις.

— Ὁ κ. Βῶκος ὁ ἀπιστήσας πρὸς τὴν φιλολογίαν διὰ τὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἐξέθεσε τὰ ἔργα του, ὁμίλησε περὶ τέχνης καὶ τοῦ μετπολεμικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης.

— Ὁ κ. Ἰ. Καραβίας ὁμίλησε ἐν τῷ «Παρνασσῷ» περὶ τῶν εὐρημάτων τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Κάρναβον εἰς τοὺς τάφους τοῦ Φαραῶ, ὁ κ. Π. Σαλταμπάσης περὶ τῆς ρητορικῆς καὶ τῶν διασημοτέρων ρητόρων ἀρχαίων καὶ συγχρόνων, ὁ κ. Γ. Παρασκευόπουλος περὶ τοῦ Ἀγ. Ὄρους.

— Ἐν τῷ Ἑλλ. Ὁδείῳ ἡ ἐν αὐτῷ καθηγήτρια τῆς ἀπαγγελίας κ. Θ. Δρακοπούλου συνεχίζουσα τὰς περὶ Ἑλλ. ποιητῶν ἀπογευματινὰς διοργανώσεως τοιαύτην διὰ τὸν Βαλαωρίτην. Μετ' εἰσηγησιν τοῦ κ. Γκόλφη, ἀπήγγειλαν τὰ ἐκλεκτότερα ποιήματα τοῦ ποιητοῦ αἱ μαθήτριάς τῆς κ. Δρακοπούλου δεσποινίδες Ι. Σταμάτη, Κοῦλα Μπεκιάρη, Δ. Κυθωνιάτου, Λιλή Καλογεροπούλου, Ἐρᾶνη Καλλιανέση, Ἀργυρῶ Κατσάνου, ἡ δὲ κ. Δρακοπούλου ἀπήγγειλε μετὰ πολλῆς ἐκφράσεως ἀπόσπασμα τοῦ «Φωτεινοῦ».

— Ἐν τῷ Παρνασσῷ ὁ κ. Μέμιος ὁμίλησε περὶ τοῦ ἀπροσώπου τῶν παινῶν, ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης ἰατρὸς ἐκ Κων/πόλεως διὰ τὰ ἔξυπνα παιδιὰ, ὁ κ. Χατζηϊωάννου διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ματσούκα, ὁ κ. Μοσχοβίτης διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀμερικανικῆς φιλανθρωπικῆς ἀποστολῆς καὶ ὁ κ. Μιχαηλίδης περὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς αὕτη διεμορφώθη ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ.

— Ἐν τῇ Γαλλικῇ σχολῇ ὁμίλησεν ὁ κ. Α. Ρουσέλ.

περί του ποιητού Έρμονα (Πέτρου Βλαστού), ό κ. Πικάρ περί Ρενάν και ό κ. Πολυχρονιάδης περί Δενύ Κοσσέν.

— Έν τῇ Ἰταλικῇ σχολῇ ὠμίλησεν ἡ κ. Μαρία ντέ λά Φοντέ περί ἐνδόξων Ἰταλίδων.

— Έν τῇ Ἱστορικῇ καὶ Ἐθνολογικῇ Ἐταιρίᾳ ὠμίλησεν ό κ. Ράδος περί τοῦ εἰς αὐτό καταταθέντος ἐσχάτως ἱστορικοῦ πίνακος τοῦ Δελακρουά εἰκονίζοντος τὴν ἐν Ναυπάκτῳ ναυμαχίαν, κατ' ἀντιγραφὴν τοῦ κ. Κογεβίνα.

— Εἰς διάλεξιν ὁργανωθείσαν ὑπὸ τοῦ ἀριστουσάτου Φιλολογικοῦ Συλλόγου τῶν νέων «Ἀκρόπολις» ὠμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ό διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Α. Ι. Καλογερόπουλος περί τῶν νεωτέρων τάσεων εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν τέχνην. Ἐπεσκόπησε τὰς συγχρόνους ροπὰς καὶ νεωτέρας τεχνουργίας ἐν Εὐρώπῃ, ἐνδιέτριψε δὲ εἰδικώτερον εἰς τὰς ἐκδηλωθείσας προσπάθειάς τῶν παρ' ἡμῖν «νέων» πρὸς μίμησιν αὐτῶν. Ἐπέκρινε τὰς τάσεις αὐτάς, κηρυχθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐθνικιστικῆς μορφῆς· διὰ δημιουργίας καθαρῶς Ἑλληνικῶν ἔργων.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἐπὶ τοῦ θιάσου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν παρεστάθη ἡ «Ἄννα Πέτερς» δράμα τοῦ Νορβηγοῦ Γιένσεν, ἔργον ἐπιβλητικόν, μετὰ μεγάλην ποιήν καὶ θέμα τὰς πολιτικὰς, θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς προλήψεις.

— Παρεστάθη διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι ό «Μάμφρεδ» τοῦ Βύρωνος μετὰ πρωταγωνίστριαν τὴν δ. Κολυβά, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Πρινεά.

— Κατεσπαράχθη εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ό «Βέρθερος». Εὐτυχῶς τὸ ἑλλ. μελόδραμα ὑπῆρξεν ἀμέτοχον τοῦ ἀνοσιουργήματος.

— Ἡ ἐμφάνις τοῦ βαρυτόνου κ. Ι. Βλυσίδου ἐπανελθόντος μετὰ τριετείς σπουδὰς ἐξ Ἰταλίας. ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς εἰς τὸν Κουρέα τῆς Σεβίλλης καὶ τὸν Ριγολέττον, ὡς καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐμφανισθεῖσα Ἰταλίς ὑψίφωνος κ. Μπάλντι.

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐν Παρισίοις συνήλθε τὸ πρῶτον διεθνὲς Συνέδριον τῶν συνομοσπονδιῶν τῶν ἐργατῶν τῆς Λιανοῖας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Λέοντος Μπορζουά. Αἱ συνομοσπονδίαὶ αὗται περιλαμβάνουν 150,000 μέλη. Ἡ Ἑλλάς... δὲν ἀντιπροσωπεύθη.

— Ὁ σὺν τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἀνισκαφῶν ἐν Λουβρῳ καὶ ἀνευρῶν τὸν τάφον τοῦ Φαραῶ Τοῦτ — Ἄνκ — Ἀμιῶν λόρδος Κάρναβον, δηχθεὶς ὑπὸ δηλητηριώδους μύιας ἐκ τοῦ τάφου προσελθούσης, ἀπέθανεν ἐν Καίρῳ εἰς ἡλικίαν 57 ἐτῶν.

— Ὁ Ριζάρδος Σιράους μεταβάς εἰς Βουκουρέστιον διηύθυνε τὴν μεγάλην Ρουμανικὴν ὁρχήστραν εἰς συναυλίαν ἔργων τοῦ δοθεῖσαν εἰς τὸ «Ἀθηναίων».

— Μετὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ Ἑθν. Θεάτρου τῆς Σόφιας, ἐκάη τὸ Δημοτικὸν θέατρον τοῦ Βισβάδεν. Ἦδη ἀγγέλλεται ἡ ἀποτέφρωσις τοῦ Μεγάλου θεάτρου τῆς Πετροπόλεως.

— 50 Γερμανοὶ σοφοί, μέλη τῆς Ἐταιρείας τῶν Γερμανῶν φυσιολόγων κατὰ ἰατρῶν ἐδημοσίευσαν μανιφέστον κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ Αἵνσταϊν.

— Ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Αὐστριακῆς σχολῆς κ. Βιλχελμ εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ Δέσχην «Ὀυρανία» ἔκαμε πέντε διαλέξεις περί ἀρχαίας καὶ συγχρόνου Ἑλλάδος, ἐξαιρῶν τὰς προόδους αὐτῆς.

— Εἰς Μιλῶν ἠνοίξεν ἡ κατὰ διαιτίαν διοργανουμένη ἐκθεσις διακοσμητικῶν τεχνῶν.

— Ἐωρτάσθη ἐν Παρισίοις ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ καὶ φιλέλληνος Θεοδοίου Δε—Μπανβίλ. Ἐπέμαχος τοῦ λυρισμοῦ, ἡμνητῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ Ὁραϊὸν καὶ τὸ Ὑψηλόν. Μαθητὴς τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ἔγραψε τοὺς «Ἐξορίστους», τὸ «Αἷμα τοῦ ποτηρίου», τὰς «Καρνάτιδας» καὶ ἄλλα ποιήματα.

— Ἡ Journal τῶν Παρισίων προσέλαβε ὡς σχεδιαστὴν τῆς διὰ τὰ θεατρικὰ κατόπιν διαγωνισμοῦ πρὸς 22 ἄλλους σχεδιαστὰς, τὸν Ἑλληνα κ. Πρωτοπάτην (Παζῆ).

— Συνήλθεν εἰς Βρυξέλλας τὸ 5ον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Ἱστορικῶν Ἐπιστημῶν. Ἡ Ἑλλάς ἀντιπροσωπεύθη διὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουρέα ὅστις ἔκαμε δύο ἀνακοινώσεις. Μίαν εἰς τὸ τμήμα τῆς ἀρχαίας ἱστορίας «Ἡ ὁμοσπονδία τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν Δ', καὶ Γ', αἰῶνα καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθῶν» καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ Τμήμα τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν: Αἱ ἱστορικαὶ ἐπιτομαὶ Κωνσταντινου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

— Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ Βέλγου μουσουργοῦ Φράγκ ἡ πόλις τῶν Παρισίων προσέφερεν εἰς τὴν Λιέγην μέγα μνημεῖον παριστῶν τὴν Τέχνην.

— Τὸ ἀναμνηστικὸν Μουσεῖον τοῦ Γκαίτε κατεστράφη ἐκ πυρκαϊῆς. Ὑπόνοια διευτυπώθησαν περὶ ἐμπρησμοῦ.

— Ὁ Δ' Ἀνούτζιο ἐξέδωκε νέον βιβλίον μετὰ τὸν τίτλον «Ἡ Ἰταλία τῶν Ἰταλῶν». Κατήρτισε δὲ ἐκδοτικὴν Ἐταιρείαν μετὰ κεφάλαιον ἐνὸς ἑκατομμυρίου λιρετῶν πρὸς ἐκδοσιν καθημερινῆς φιλολογικῆς ἡμερηίδος μετὰ τὸν τίτλον «Ἡ Σφενδόνη».

— Ὁ περίφημος Ἰταλὸς θρησκευτικὸς συνθέτης Περόζι, παθὼν τὰς φρένας, ἐπέθη ὑπὸ ἀπαγόρευσιν.

— Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἡμερηίδες διὰ μακρῶν περιγράφουν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν χορῶν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ζεύγους Βάσου καὶ Τανάγρας Κανέλλου. Παρέστησαν τὸν «Οἰδίποδα τύραννον» εἰς ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν. Τὰ ἄλλα πρόσωπα ὑπεδύθησαν φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι τοῦ Πανεπιστημίου Ἐβανστον. Ἀνεκρούσθη ό Δελφικὸς ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος, ό δὲ κ. Κανέλλος μετὰ τὸ δράμα, ἐχόρευσε τὸν πυρρῶχιον καὶ ἕνα χορὸν μετὰ κυμβάλων.

— Ἡ μεγαλειτέρα θεατρικὴ δόξα τῆς Γαλλίας,

ἡ «θεία» Σάρρα Μερνάρ, δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἡ ἀειθαλής, ὡς ἀπεκαλεῖτο, ἀπέθανε 79 ἐτῶν. Ἐσοῦδασε εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ ἀπεφοίτησε μετὰ δεύτερον βραβεῖον κατὰ τὸ ἔτος 1862 Ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Comedie Francaise ὡς Ἰριγένεια, κατόπιν εἰς τὸ Gymnase. Τῷ 1880 μετέβη εἰς Ἀμερικὴν, κατόπιν περιέδωσε τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Εὐρώπης. Εἰς τὰς «Κυρίας μετὰ τὰς Καμελίαν», τὴν «Φρουφρού», τὴν «Θεοδώραν» τοῦ Σαρδοῦ, τὴν «Τόσκαν» εἰς τὴν Φαίδραν, τὴν «Ἰωάνναν Δ' Ἄρκα», εἰς τὸν «Ἀσειδέα» ἀνεδείχθη ἀπαράμιλλος.

Ἡ Σάρρα ἐνυμφεύθη τὸν Ἀριστείδην Δαμαλᾶν ὅστις ἐπαίξε ἐπὶ τινα χρόνον μαζί της. Ἀλλὰ κατόπιν ἐχώρισαν ἐν τούτοις ἡ Σάρρα διετήρει συμπαιθὴ πρὸς αὐτὸν μνήμην καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ἀπέθανεν τὴν 26 Μαρτίου τὴν 8 μ.μ. εἰς ξενοδοχεῖον τῆς λεωφόρου Περρέρ. Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ὑπῆρξαν ἀγωνιώδεις. Ἐσθάνετο πόνους δυνατοῦς. Διετήρει ἐν τούτοις τὴν πνευματικὴν τῆς διαύγειαν. Κατὰ τὰς ὑστάτας στιγμὰς τῆς κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου εἶχε συρρεῦσει πλῆθος κόσμου, ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Ἡ κηδεῖα τῆς ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη, δαπάναις τοῦ Δήμου Παρισίων. Ἀπειρον πλῆθος τὴν συνόδευσε. Ἐποθετήθη εἰς τὸ ἰδικόν της φέρετρον ἀπὸ ροδόξυλον, τὸ ὅποιον ἐκόμιζε μαζί της ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου συχνὰ ἀνεπαύετο.

Ἡ κηδεῖα ἐψάλη εἰς τὸν Ἄγ. Φραγκίσκον τοῦ Σάλ, κατ' ἐντολήν της, ἐτάφη δὲ εἰς τὸ κοιμητήριον Περρ — Λασσαίξ.

Ἀφίνει υἱὸν καὶ ἐγγονήν, πρὸς ἣν συνέστησε νὰ τηρῇ τὸν τάφον της πάντα ἀνθιμιμένον.

Μία ὁδὸς τῶν Παρισίων ὀνομάσθη μετὰ τὸ ὄνομα της, τὸ δὲ θέατρον «Ἀναγέννησις» θὰ φέρῃ ἐπίσης, τὸ ὄνομα της. Ἐφερε τὸ Παράσημον τῆς Λεγεῶνος.

Ἡ Σάρα ἦτο καλλιτέχνης ἐν τῇ εὐρύτερῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως. Ἦτο γλύπτρια, ἐκθέσασα εἰς Salon ἔργα της, ἦτο ζωγράφος καὶ συνέγραψεν «Ἀπομνημονεύματα».

Εἰκόνα της ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸν Β' τόμον. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα της.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Εἰς τὸ «Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων» ἐξέθεσαν ἀκουαρέλλας της ἡ καλλιδημοῦσα Ἀγγλίς ζωγράφος δεσποινίς Hilda May Gordon. Τὰ πλεῖστα εἶνε ἱεροὶ τόποι τῆς Παλαιστίνης—τὰ καὶ καλλίτερα καὶ μάλλον ἐνδιαφέροντα, ὡς καὶ τινα τοπεῖα τῆς Ἀστικῆς. Τὰ ὀρασιώτερα ἦσαν τὰ Ἄνθη τῆς λίμνης τῆς Γαλλιλαιίας, τὸ μέρος ὅπου ἐβαπτίσθη ό Ἰησοῦς, ἡ ὄραία τῆς Ἰερικῶς, ό κήπος τῆς Γεσθημανῆ, ό Ἰουδαῖος.

Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν πινάκων ἡ εἰσοδος καὶ ό χωρικός της Πορταρίας, ἐν τοπεῖον τῆς Κηφησοῖας, ἐν τῆς Κερκύρας, μία θαλασσογραφία τῆς Κ)πόλεως—καὶ τρία λεπτόγραμμα ὑψιφωρμα δένδρα—γραφικόν

ποίημα. Ἐπίσης μία ἀτομὴς τοῦ Luxor, ἐπίκαιρος ἔνεκα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν.

Ἡ δ. Gordon ἐξέθεσε καὶ τινὰς παιδικὰς κεφαλάς, αἱ ὅποια ἔχουν κοινὸν χαρακτηριστικὸν τὰ ἐκφραστικὰ καὶ ἐν ἐντάσει μάτια, τὰ ὅποια προδίδουν περιέργειαν, ὡς νὰ δέχονται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπεικονίσεως μίαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν.

*

Ἡ φιλότιμος προσπάθεια τοῦ κ. Μπραέσσα νὰ προσανατολισθῇ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν φῶς ἐξελίχθη ταχὺτάτα εἰς εἰλικρινὴ ἀπόδοσιν. Εἶνε ἀνώτερος ἤδη εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ φωτός, τὸ ὅποιον ὅσον περισσότερον σκουδάξῃ τις, τόσῳ καὶ ἀνακαλύπτει ἀγνώστους ἐκφάνσεις. Ὁ κ. Μπραέσσας μελετᾷ τὸ φῶς καὶ τὸ διαισθάνεται. Τὸ ἴδιο θέμα — μία ἀτομὴς μοναστηρίου — τὸ ἀπεικονίζει κατὰ δύο διαφόρους ὄρας καὶ τὸ ἐμφανίζει διαφορετικὰ φωτισμένο, γεμᾶτο ἡλιακὸ φῶς ἢ στῆς πρῶτες θαμπές σκιὰς τοῦ δειλινοῦ καὶ παρουσιάζεται σχεδὸν ἀγνώριστο, ὡς νὰ ἦτο ἄλλο μοναστήριον.

Ἐκ τῶν 84 πινάκων του οἱ 47 εἶνε σειρά ἀπεικονίσεων μονῶν τοῦ Ἄγ. Ὁρους. Δις μεταβάς εἰς Χαλκιδικὴν, κατὰ τὰς ὀλιγοήμερας ἐπισκέψεις τοῦ Ἄθω εἰργάσθη κροτοφορότατα Ἐχωρίζουν ἡ Μονὴ Γρηγορίου, ό Μ Παντοκράτωρ, ἡ Τράπεζα τῆς Σερβικῆς μονῆς, τὸ κελὶ μετὰ τὴ κληματαριά, τὸ παρεκκλήσιον καὶ οἱ κῆποι τῶν Ἰβήρων, ἡ εἰσοδος τῆς Μονῆς Σεινοφώντος, μία ἀτομὴς τοῦ Βιοτοπεδίου, ἡ μονὴ τοῦ Διονυσίου, ἡ τοῦ Σίμωνος Πέτρου εἰς δύο ἀπόψεις, καὶ ἡ εἰσοδος τῆς Ρωσικῆς μονῆς μετὰ χροῶμα πράσινον πολὺ ἐπιτυχημένον.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἔργων, τοπεῖον Ἀττικῶν, ἀνθέων καὶ νεκρῶς φύσεως ἔκχωρίζει ἡ Ἐσπέρα καὶ ἡ προσωπογραφία — ἡ μόνη ὑπάρχουσα — τῆς κ. Δημοπούλου.

Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Μπραέσσα εὐσυνείδητος, μελετημένη, ἰσοροπημένη, εἶνε ἀξία μεγάλης ἐκτιμήσεως. δι' αὐτῆς δὲ τάσσεται μετὰ τῶν δοκιμωτέρων ἐργατῶν τοῦ ζωοστήθους.

*

Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Ταρσοῦλη εἶνε μία συμπαθητικὴ μορφή, ἡ ὅποια κρύπτει μίαν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν. Ἐνας μητρικός πόνος, τὸν ὅποιον ἠνοίξεν ό θάνατος, ἐξέσπασεν εἰς μίαν τάσιν, ἥτις τὴν κατέκτησεν. Ἀφωσιώθη εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν ζωγραφικὴν καὶ εἰς ἀμφοτέρας ἐχώρισε τὴν στοργὴν τὴν ὅποιαν εἶχε δικηδικῆσθ ἡ ἀπηγὴς Μοῖρα.

Ἡ κ. Ταρσοῦλη, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἐξετίμησαν οἱ ἀναγνώσται τῆς «Πινακοθήκης» ἐν ἣ συνεργάζεται, διὰ πρώτην φοράν διοργάνωσεν ἰδίαν ἐκθεσιν. Καὶ ἦτο καιρὸς νὰ παρουσιάσῃ συγκεντρωμένον τὸ ἔργον της, μετὰ ἐπιταετείς σπουδὰς. Κυρίως τὸ ἔργον της — μολοντί εἰς ὄλα σχεδὸν τὰ εἶδη ἀψηχολήθη — εἶνε τοπειογραφικόν. Ἠγάπησε τὴν

τατον και τὰ τεύχη 8-11 τῆς Νεοελληνικῆς Ἀνθολογίας Σκόκου.

— Ἐπιμελείη τοῦ ποιητοῦ κ. Ἄγη Λεβέντη ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ Σίκι» μετὰ πολλὴν φιλοκαλίαν «Πασχαλινὴ Ἀνθοδέσμη». Ὑψη λογοτεχνική, ὀνόματα γνωστά, παλαιῶν καὶ νέων, λογίων κοσμοῦν τὰς κορυφὰς σελίδας τῆς.

— Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Ὑπόμνημα περὶ τοῦ Ἡμερολογίου.

Τοῦ αὐτοῦ. Ἀναγραφή συγγραμῶν καὶ δημοσιμμάτων (1890-1923). Ἀνέρχονται εἰς 325, μελέται κυρίως ἱστορικαὶ καὶ κριτικαὶ, δεικνύουσαι τὴν φιλεργίαν καὶ πολυμαθειαν τοῦ συγγραφέως.

— Ἐρνέστος Ρενάν. Αἱ εἰς τὸν «Παρνασσόν» γεινόμεναι δύο διαλέξεις ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ διασημοῦ θεολόγου συγγραφέως, ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Μπαλάνου. Ἐκτίθεται ὁ βίος τοῦ Ρενάν καὶ ἀναλύεται μετὰ ψυχραίμου ἀντικειμενικότητος τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὅπερ τοσοῦτον ἀντιθέτους προσεκάλεσε κρίσεις. Οὔτε μειοῦται, οὔτε ἀνιηροῦται. Ἐξετάζεται ὡς φιλόσοφος, ὡς ἠθικολόγος, ὡς θεολόγος, ὡς ἄνθρωπος.

— Ἑλληνικὴ λαογραφία ὑπὸ Στίλπωνος Κυριακίδου. Μετὰ τὴν πολυτίμον ἐργασίαν τοῦ Ν. Πολίτου, εἶνε τὸ πρῶτον συστηματικὸν ἔργον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν παρ' ἡμῖν λαογραφικὴν ἔρευναν. Κυρίως σκοπὸς τοῦ συγγραφέως εἶνε νὰ δώσῃ γενικὴν ἰδέαν περὶ τῆς ἑλλ. λαογραφίας, νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς συλλέκτας τῶν λαογραφικῶν θεμάτων, τὰ ὅποια ἀφθονοῦν καὶ δὲν ἔχουν ἐπαρκῶς μελετηθῆ καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον καὶ τὴν μέθοδον τῆς λαογραφικῆς ἐργασίας. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου τὸ ἔγχειρίδιον τοῦτο εἶνε πολυτίμος ὁδηγὸς διὰ πάντα μελετητὴν τοῦ βίου τοῦ ἑλλ. λαοῦ ὡς ἐκ τοῦ ὕλικου τὸ ὅποιον περιλαμβάνει καὶ κατατάσσεται ἐν αὐτῷ. Ἐκτὸς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας καὶ διὰ πάντα φιλαναγνώστην τὸ ἔργον τοῦ κ. Κυριακίδου εἶνε ἐνδιαφέρον καὶ τερπνόν. Ὁ ἐκδοθεὶς Α' τόμος περιλαμβάνει τὰ Μνημεῖα τοῦ Λόγου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 20.000.000
Ἀποθεματικὸν . . . » 175.000.000
Καταθέσεις . . . » 2.400.000,000

Ἐκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων.— Προεξοφλήσεις.— Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων καὶ ἐμπορευμάτων.— Δάνεια ἐνυπόθηκα.— Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα καὶ γεωργοὺς.— Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος. Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.— Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἴσμον.— Καταθέσεις ἐντοκοί. Ταμιευτήριον.— Ταμεῖον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων γνωστοποιεῖ ὅτι τὴν 7ην Ἰουνίου 1923 ἐνεργηθήσεται εἰς τὸ Δημοτικὸν Κατάστημα πλειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν ἐνοικίωσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ δικαιοῦματος ἐπὶ τῶν δημοτικῶν κτιρίων καὶ πάσης ἄλλης ἰδιοκτησίας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τῶν φανοστατῶν διαφημίσεων, ἐξαιρέσει τοῦ Δήμαρχείου Ἀθηνῶν, μετ' ἐλάχιστον ὄρον προσφορᾶς εἰρησίου δρχ. 20,000 καὶ ἐν ἡ περιπτώσει προσφέρει ὁ Δήμος καὶ πινακίδας ἐπὶ φανοστατῶν ὁ ἐλάχιστος ὄρος προστιθέσθαι μετ' δρχ. 15,000 εἰρησίου διὰ τὴν οικονομικὴν περίοδον 1923-26.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαΐου 1923

Ὁ Δήμαρχος
Σ. Πάτσης

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων προσκαλεῖ τοὺς ἐκ τῶν ἐνοικιασιῶν Δημοτικῶν Κτιστημάτων, κρεοπωλείων Ν. Ἀγορᾶς, ἵνα παρουσιάσθωσιν εἰς τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον Εἰσπράξεων διπλότυπον πληρωμῆς τῷ Δημοσίῳ τοῦ ἐκ προσανσεων ἀναλογικοῦ φόρου καὶ τακτοποιήσωσι τὰς πρὸς τὸν Δήμον ὑποχρεώσεις των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1923.

Ὁ Δήμαρχος
Σ. Πάτσης

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Μέχρι 5,000 Τόκος 4 0/0
(ἀφορολόγητον)

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Μέχρι 10,000 Τόκος 4 0/0

Ἐπιτρέπεται ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ κατάθεσις
(ἤτοι Δρχ. 15,000) εἰς τὰ δύο
Ταμιευτήρια

Τόμοι παλαιοὶ τῆς «Πινακοθήκης» πωλοῦνται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ζηκάκη, ὁδὸς Περσμάζογλου.